

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1883

ΤΕΥΧΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1883

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τριμελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ. κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, γενικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, γραμματέως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ καὶ τοῦ ἐκδότου τῆς Ἐφημερίδος Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, ὑφηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ, πρὸς ὃν ἀπευθύνεται πᾶσα αἴτησις ἀναφερομένη εἰς τὴν Ἐφημερίδα εἴτε προφορικῆ εἴτε ἔγγραφος.

Ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ἐκδίδονται ἄρθρα ἀρχαιολογικῆς ὕλης παντὸς εἶδους καὶ πάσης ἐποχῆς, κατὰ προτίμησιν ὅμως Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ μνημεῖα τῆς τέχνης ἀνάδοτα μετὰ περιγραφῆς αὐτῶν καὶ ἐρμηνείας συντόμου καὶ εἰδήσεις ἀρχαιολογικαὶ φέρουσαι ὡς οἷόν τε ἐπίσημον χαρακτῆρα.

Τοῖς γράφουσιν ἄρθρα εἰς τὴν Ἐφημερίδα χορηγεῖται ἀμοιβὴ ἑκατὸν δραχμῶν ἀντὶ ἐκάστου τυπογραφικοῦ φύλλου. Ἀνόλογος ἀμοιβὴ χορηγεῖται τῷ συγγραφεῖ καὶ ἀντὶ ἐκάστου πίνακος πανομοιότυπων ἐπιγραφῶν καὶ ἀπεικονίσεως τῶν μνημείων ἀνεξαρτήτως τῆς ἀπονεμομένης τῷ τεχνίτῃ ἀμοιβῆς. Λογίζεται δὲ ὁ πίναξ ὡς ἓν τέταρτον τυπογραφικοῦ φύλλου τοῦ κειμένου.

Τῆς Ἐφημερίδος ἐκδίδεται κατὰ τριμηνίαν ἓν τεῦχος σχήματος τετάρτου περιέχον περὶ τὰ τρία τυπογραφικὰ φύλλα καὶ τρεῖς πίνακας.

Ἐκαστον τεῦχος πωλεῖται δραχμῶν τεσσάρων, δεκαεὶ δὲ τὰ τέσσαρα.

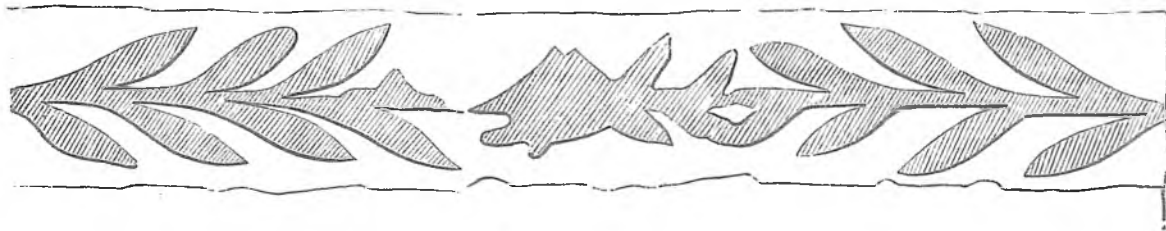
Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τῷ παρὰ τὴν ὁδὸν Ἐρμού βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΕΚ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερίς ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶν καθαρῶς ἀρχαιολογικὸν περιοδικόν.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΦΡΑΤΡΙΚΟΝ.

Ἐν τῇ βασιλικῇ ἐπαύλει τῇ κατὰ τὸ Τατόι, καὶ δὴ παρὰ τὸ αὐτόθι ἱπποστάσιον, ἀνεσκάφη νεωστὶ στήλη λιθίνη, τὰ κάτω κολοβή, ἀλλὰ σώζουσα ἔτι 57 στίχων γράμματα, πιθανῶς τὸ πλείστον μέρος τῶν ἀρχῆθεν γεγραμμένων. Ὑψος αὐτῆς μετὰ καὶ τοῦ ἐπιγράνου, (ἔφ' οὗ ἀναγεγλυμένοι ἐλαίας θαλλοί), 0,86, πλάτος δὲ 0,39. Ὁ διευθυντὴς τῶν βασιλικῶν κτημάτων κ. Μύντερ μοι ἔδωκε τῇ 15 Μαΐου ἕν πρώτον πρόχειρον αὐτῆς ἀντίγραφον, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας μοι ἔπεμψε καὶ

δεύτερον ἄλλο πανομοιότυπον, ληφθὲν διὰ βεβρεγμένου γάρτου ἀπὸ τοῦ λίθου. Εὐχαριστοῦντες τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τῷ ὅτι οὐ μόνον διέσωσε σπουδαῖον μνημεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐφιλοτιμήθη νὰ πονήσῃ περὶ αὐτό, τὸ δημοσιεύομεν, καθ' ὃ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἔκτυπον, κεφαλαίους γράμμασι, ἅμα δὲ καὶ ἕν μεταγραφῇ, εἰς ἣν προσθέτομεν καὶ τινὰς συμπληρώσεις καὶ ὀλίγιστα σημειώματα τὰ ἀναγκαϊότατα.

	Δ	Ι	Ο	Ξ	Φ	Ρ	Α	Τ	Ρ	Ι	Ο														
	Ι	Ε	Ρ	Ε	Υ	Ξ	Θ	Ε	Ο	Δ	Ω	Ρ	Ο	Ξ	Ε	Υ	Φ	Α	Ν	Τ	Ι	Δ	Ο	Α	Ν
	Ε	Γ	Ρ	Α	Ψ	Ε	Κ	Α	Ι	Ε	Ξ	Τ	Η	Ξ	Ε	Τ	Η	Ν	Ξ	Τ	Η	Λ	Η	Ν	
	Ι	Ε	Ρ	Ε	Ω	Ξ	Υ	Ν	Α	Τ	Ω	Ι	Ι	Ε	Ρ	Ε	Ι	Δ	Ι	Δ	Ο	Ν	Α	Ι	Τ
5	Α	Δ	Ε	Α	Ρ	Ο	Τ	Ο	Μ	Ε	Ι	Ο	Κ	Ω	Λ	Η	Ν	Γ	Λ	Ε	Υ	Ρ	Ο	Ν	Ο
	Ξ	Α	Ρ	Γ	Υ	Ρ	Ι	Ο	ΙΙ	Α	Ρ	Ο	Τ	Ο	Κ	Ο	Ρ	Ε	Ι	Ο	Κ	Ω	Λ	Η	
	Ν	Γ	Λ	Ε	Υ	Ρ	Ο	Ν	Ο	Ξ	Ε	Λ	Α	Τ	Η	Ρ	Α	Χ	Ο	Ι	Ν	Ι	Κ	Ι	Α
	Ι	Ο	Ν	Ο	Ι	Ν	Ο	Η	Μ	Ι	Χ	Ο	Ν	Α	Ρ	Γ	Υ	Ρ	Ι	Ο	Τ				
	Τ	Α	Δ	Ε	Ε	Δ	Ο	Ξ	Ε	Ν	Τ	Ο	Ι	Ξ	Φ	Ρ	Α	Τ	Ε	Ρ	Ξ	Ι	Ε	Γ	Ι
10	Φ	Ο	Ρ	Μ	Ι	Ω	Ν	Ο	Ξ	Α	Ρ	Χ	Ο	Ν	Τ	Ο	Ξ	Α	Θ	Η	Ν	Α	Ι	Ο	Ι
	Ξ	Φ	Ρ	Α	Τ	Ρ	Ι	Α	Ρ	Χ	Ο	Ν	Τ	Ο	Ξ	Δ	Ε	Γ	Α	Ν	Τ	Α	Κ	Λ	Ε
	Ο	Ξ	Ε	Ξ	Ο	Ι	Ο																		
	Ι	Ε	Ρ	Ο	Κ	Λ	Η	Ξ	Ε	Ι	Γ	Ε	Ο	Ρ	Ο	Ξ	Ο	Ι	Μ	Η	Γ	Ω	Δ	Ι	Ε
	Θ	Η	Ξ	Α	Ν	Κ	Α	Τ	Α	Τ	Ο	Ν	Ν	Ο	Μ	Ο	Ν	Τ	Ο	Ν	Δ	Η	Μ	Ο	Τ
15	Ω	Ν	Δ	Ι	Α	Δ	Ι	Κ	Α	Ξ	Α	Ι	Γ	Ε	Ρ	Ι	Α	Υ	Τ	Ω	Ν	Τ	Ο	Ξ	Φ

Α Ξ Α Υ Τ Ι Κ Α Μ Α Λ Α Υ Π Ο Ξ Χ Ο Μ Ε Ν Ο Ξ Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Δ
 Ι Ο Ξ Τ Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Α Ξ Τ Η Ν Ψ Η Φ Ο Ν Α Π
 Ο Τ Ο Β Ο Μ Ο Ο Ξ Δ Α Ν Δ Ο Ξ Η Ι Μ Η Ω Ν Φ Ρ Α Τ Η Ρ Ε Ξ Α
 Χ Θ Η Ν Α Ι Ε Ξ Α Λ Ε Ι Ψ Α Τ Ω Τ Ο Ο Ν Ο Μ Α Α Υ Τ Ο Ο Ι Ε Ρ
 20 Ε Υ Ξ Κ Α Ι Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Ε Κ Τ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ι
 Ο Τ Ο Ε Ν Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ Ω Ν Κ Α Ι Τ Ο Α Ν Τ Ι Γ Ρ Α Φ
 Ο Ο Δ Ε Ε Ξ Α Γ Α Γ Ω Ν Τ Ο Ν Α Π Ο Δ Ι Κ Α Ξ Θ Ε Ν Τ Α Ο Φ Ε
 Ι Λ Ε Τ Ω Ε Κ Α Τ Ο Ν Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ
 Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Ξ Π Ρ Α Τ Τ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο
 25 Ν Τ Ο Υ Τ Ο Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α Κ Α Ι Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο
 Ν Η Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Ν Τ Η Ν Δ Ε Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ι Α Ν
 Τ Ο Λ Ο Ι Π Ο Ν Ε Ν Α Ι Τ Ω Ι Υ Ξ Τ Ε Ρ Ω Ι Ε Τ Ε Ι Η Ω Ι Α
 Ν Τ Ο Κ Ο Ρ Ε Ο Ν Θ Υ Ξ Η Ι Τ Η Ι Κ Ο Ρ Ε Ω Τ Ι Δ Ι Α Π Α Τ
 Ο Ρ Ι Ω Ν Φ Ε Ρ Ε Ν Δ Ε Τ Η Ν Ψ Η Φ Ο Ν Α Π Ο Τ Ο Β Ω Μ Ο Ε
 30 Α Ν Δ Ε Τ Ι Ξ Β Ο Λ Η Τ Α Ι Ε Φ Ε Ι Ν Α Ι Ε Ξ Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν
 Ι Δ Α Ξ Ω Ν Α Ν Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ε Ξ Ε Ι Ν Α Ι Α Υ
 Τ Ω Ι Ε Λ Ε Ξ Θ Α Ι Δ Ε Ε Π Α Υ Τ Ο Ι Ξ Ξ Υ Ν Η Γ Ο Ρ Ο Ξ Τ
 Ο Ν Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Ω Ν Ο Ι Κ Ο Ν Γ Ε Ν Τ Ε Α Ν Δ Ρ Α Ξ Υ Γ Ε
 Ρ Τ Ρ Ι Α Κ Ο Ν Τ Α Ε Τ Η Γ Ε Γ Ο Ν Ο Τ Α Ξ Τ Ο Υ Τ Ο Ξ Δ Ε
 35 Ε Ξ Ο Ρ Κ Ω Ξ Α Τ Ω Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Κ Α Ι Ο Ι Ε Ρ Ε
 Υ Ξ Ξ Υ Ν Η Γ Ο Ρ Η Ξ Ε Ν Τ Α Δ Ι Κ Α Ι Ο Τ Α Τ Α Κ Α Ι Ο Κ
 Ε Α Ξ Ε Ν Ο Δ Ε Ν Α Μ Η Ο Ν Τ Α Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Α Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ξ
 Ε Ν Ο Τ Ο Δ Α Ν Τ Ω Ν Ε Φ Ε Ν Τ Ω Ν Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α
 Ι Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ Α Ι Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Χ Ι Λ Ι Α Ξ Δ Ρ Α
 40 Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Ξ Π Ρ
 Α Τ Τ Ε Τ Ω Δ Ε Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ο Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Ξ
 Τ Ο Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Ω Ν Ο Ι Κ Ο Η Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Ε
 Ξ Ε Ι Ν Α Ι Δ Ε Κ Α Ι Α Λ Λ Ω Ι Τ Ω Ι Β Ο Λ Ο Μ Ε Ν Ω Ι Τ Ω
 Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Ε Ξ Π Ρ Α Τ Τ Ε Ν Τ Ω Ι Κ Ο Ι Ν Ω Ι Τ Α Υ
 45 Τ Α Δ Ε Ν Α Ι Α Π Ο Φ Ο Ρ Μ Ι Ω Ν Ο Ξ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ξ Ε Π Ι
 Η Φ Ι Ξ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Π Ε Ρ Ι Ω Ν Α
 Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ε Ν Δ Ε Η Ι Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ε Ν Ι Α Υ Τ Ο Ν
 Ε Κ Α Ξ Τ Ο Ν Ε Α Ν Δ Ε Μ Η Ε Π Ι Ψ Η Φ Ι Ξ Η Ι Ο Φ Ε Λ Ε Τ
 Ω Γ Ε Ν Τ Α Κ Ο Ξ Ι Α Ξ Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι
 50 Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω . . Ξ Π Ρ Α Τ Τ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α
 . Α Ι Α Λ Λ Ο Λ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ν
 . . . Τ Ο Τ Ο Δ Ε Λ Ο Ι Π Ο Ν Α Γ Ε Ν Τ Α
 . Α Ε Ξ Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Α Ν Ε Π Ι Τ
 . Υ Ξ Η Ι Ε Π Ι Τ Ο Β Ω Μ Ο Ο Φ
 55 . Α Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω
 . Π Ρ Α Τ Τ Ε Τ Ω Δ Ε Ο Ι Ε Ρ
 . Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ .

Διοφρατριό
 ιερεύς Θεόδωρος Εύφαντίδο ἀν-
 έγραψε και έστησε τήν στήλην.
 Ίερεώσυνα τῶι ιερεῖ διδόναι τ-
 5 άδε· από τῶ μείο κωλήν, πλευρόν, ὄ-
 ς, άργυρίο III· από τῶ κορείο κωλή-
 ν, πλευρόν, ὄς, έλατῆρα χοινοκια-
 τον, οἶνο ἡμίχον, άργυρίο I.
 Τάδε έδοξεν τοῖς φράτεροι επί
 10 Φορμίωνος άρχοντος Ἄθηναίои-
 ς, φρατριαρχῶντος δέ Παντακλέ-
 ος έξ Οἴο.
 Ίεροκλῆς έιπε· όπόσοι μήπω διεδικάσ-
 θησαν κατά τόν νόμον τόν Δημοτιωνιδ-
 15 ῶν, διαδικάσαι περι αὐτῶν τός φράτερ-
 ς αὐτίκα μάλα, ύποσχομένορ πρὸς τῶ Δ-
 ιός τῶ φρατρίο, φέροντας τήν ψῆφον άπ-
 ὸ τῶ βωμῶ· ὅς δ' αν δόξει μή ὦν φράττηρ έσα-
 χθῆναι, έξαλειψάτω τὸ ὄνομα αὐτῶ ὁ ιερ-
 20 εὺς και ὁ φρατρίαρχος εκ τῶ γραμματεῖ-
 ο τῶ εν Δημοτιωνιδῶν και τῶ αντιγράφ-
 ο· ὁ δέ έσαγαγών τόν άποδικασθέντα ὀφει-
 λέτω έκατόν δραχμάς ιεράς τῶι Διῖ τ-
 ῶι φρατρίωι, έσπράττεν δέ τὸ άργύριο-
 25 ν τοῦτο τόν ιερέα και τόν φρατρίαρχο-
 ν ἢ αὐτὸς ὀφείλειεν, τήν δέ διαδικασίαν
 τὸ λοιπὸν ἔναι τῶι ὑστέρωι έτει ἢ ὦι ἄ-
 ν τὸ κόρεον θύσει τῆι κορεώτιδι Ἄπατ-
 ρίων, φέρεν δέ τήν ψῆφον από τῶ βωμῶ· έ-
 30 αν δέ τις βόληται έφείναι ές Δημοτιων-
 ίδας ὦν αν άποψηφίσωνται, έξείναι αὐ-
 τῶι· έλέσθαι δέ επ' αὐτοῖς συνηγόρος τ-
 ὸν Δεκελειῶν οἶκον πέντε άνδρας ὑπέ-
 ρ τριάκοντα έτη γεγονότας, τούτος δέ
 35 έξορκωσάτω ὁ φρατρίαρχος και ὁ ιερε-
 ὺς συνηγορήσεν τὰ δικαιότατα και ὅτι
 έάσεν ὀδέναι μή ὄντα φράτερα φρατρίζ-
 εν· ὅτο δ' αν τῶν έφέντων άποψηφίσωντα-
 ι Δημοτιωνίδαι, ὀφειλέτω χιλίας δρα-
 40 χμάς ιεράς τῶι Διῖ τῶι φρατρίωι· έσπρ-
 αττέτω δέ τὸ άργύριον τοῦτο ὁ ιερεύς
 τῶ Δεκελειῶν οἴκο, ἢ αὐτὸς ὀφειλέτω· έ-
 ξείναι δέ και άλλωι τῶι βολομένωι τῶ-
 ν φρατέρων έσπράττεν τῶι κοινῶι· ταῦ-
 45 τα δ' ἔναι από Φορμίωνος άρχοντος· επί-
 ψῆφίζεν δέ τόν φρατρίαρχον περι ὦν ἄ-

ν] διαδικάζεν δέηι κατά τόν ενιαυτόν
 έκαστον, εν δέ μή έπιψηφίσει, ὀφελέτ-
 ω πεντακοσίας δραχμάς ιεράς τῶι Διῖ
 50 τῶι φρατρίωι, έσπράττεν δέ τόν ιερέα
 κ]αι άλλο[ν τόν βο]λόμενον τὸ άργύριον
 τοῦ]το [τῶι κοινῶι], τὸ δέ λοιπὸν άγεν τα
 α ές Δεκελειαν επί τ-
 θ]ύσει επί τῶ βωμῶ, ὀφ-
 55 ειλέτω πεντήκοντ]α δραχμάς ιεράς τῶ-
 ι Διῖ τῶι φρατρίωι· έσ]πραττέτω δέ ὁ ιερ-
 εὺς τῶ Δεκελειῶν οἴκο; ἢ] αὐτὸς ὀφειλ[έ-
 τω].

Κανονικῆς οὔσης καθόλου ειπεῖν τῆς γραφῆς επί
 τῆς στήλης, δέν εἶναι χρεία άλλο τι νά δηλώσω-
 μεν ἡμεῖς, παρά ὅτι εν τῶ β'. στίχῳ τὸ νῦν αναγι-
 νωσκόμενον ὄνομα τοῦ ιερέως, ὡς και τὸ τοῦ πα-
 τρός του, φαίνονται σαφῶς έγκεχαραγμένα εν βαθυ-
 τέρα κατά τι έπιφανεία, άποξεσθέντων δια οἰονδή-
 ποτε λόγον τῶν εκεί πρότερον ὄντων γραμμάτων.
 Ἔτι ρηθῆτω, ὅτι τῆς στοιχηδόν ἤτοι ακριβῶς ὑπαλ-
 λήλου και ίσομήκους τῶν στίχων γραφῆς, τῆς από
 τοῦ ιγ'. στίχου και έξῆς, γίνονται πέντε έξαιρέσεις
 εν τοῖς στίχ. ιθ'. κ'. κβ'. λ'. νς'. οἵτινες έχουσιν ανά
 31 γράμματα, ενῶ οἱ άλλοι ανά 30.

Ἄνωμαλία δέ οὐ μικρά εν τῆι παλαιᾷ ὀρθογραφία,
 ἣν άπαράλλακτον άπεδώκαμεν, παρατηρεῖται περι
 τήν ει δίφθογγον, εν τοῖς ἔναι και έξεῖ-
 ναι και έφείναι, εν τοῖς κόρεον και κορείο,
 ὀφελέτω και ὀφειλέτω· άλλ' άφέντες ταῦτα ἄς
 σπεύσωμεν νά ειπωμεν τὸ οὐσιωδέστατον, ὅτι ἡ έπι-
 γραφή αὕτη εἶναι πολὺ διδακτικῆ οὐ μόνον καθ' ὅσον
 περιέχει λεπτομερεῖς ειδήσεις περι τοῦ τρόπου καθ' ὃν
 διεδικάζοντο τὰ τῆς γνησιότητος τῶν εις τὰς φρα-
 τρίας έγγραφομένων πολιτῶν, αλλά και καθ' ὅσον συμ-
 πληροῖ και διορθοῖ άλλα τινά περι τῶν Ἄττικῶν φρα-
 τριῶν, τὰ ὅποια άτελῶς μέχρι τοῦδε ἢ συγκεχυμένως
 έγνωρίζομεν εκ τῶν ρητόρων και τῶν λεξικογράφων.

Ὁ παπᾶ-Θεόδωρος, ὁ αναγράφας και στήσας τήν
 στήλην, φροντίζων πρώτον, ὡς εἰκόρ, περι τῶν Ιε-
 ρατικῶν του δικαιωμάτων, τῶν Ιερωσύνων, ἃ
 έδικαιοῦτο νά λαμβάνη από τῶν επί τῆι εισαγωγῆ
 τῶν νεογνῶν εις τοῖς φράτερας τελουμένων θυσιῶν
 και διαστέλλων αὐτὰ εὔ και καλῶς, μάς διδάσκει

νά διακρίνωμεν ἀπὸ τοῦ μείου (τοῦ νῦν ἴσως πρῶτον κατὰ ταύτην τὴν πτῶσιν γνωρίζομένου,) τὸ κούρειον, ὑποσημαίνων ἅμα τὸ κούρειον τοῦτο ὡς μείζονα θυσίαν διὰ τῶν μειζόνων κατὰ ποιὸν καὶ ποσὸν ἱερωσύνων.

Ἐν δὲ τῷ ἐφεξῆς ἀναγεγραμμένῳ φρατρικῷ ψηφίσματι, τῷ ἐπὶ Φορμίωνος, (396 πρὸ Χρ.) ἀπαντῶσιν οἱ ἄγνωστοι ἡμῖν τέως Δημοτιωνίδαι, ὡς ὄνομα, νομίζω, φρατρίας. Μέχρι τοῦδε ὀνόματα φρατριῶν ἐγνωρίζομεν ἐξ ἐπιγραφῶν τοὺς Ἀχνιάδας (C. I. G. 463), τοὺς Δυαλεῖς (C. I. A. II, 600), τοὺς Θερῆικ. . . . (Mittheil. d. d. arch. Inst. II, σ. 186), ἴσως καὶ τοὺς Ζακυάδας (Mittheil. κτλ. IV, σ. 287), δηλαδὴ μόλις τὸ τρίτον τοῦ ὄλου ἀριθμοῦ

τῶν δώδεκα, ἔσαι λέγονται ὅτι ὑπῆρξαν αἰ φρατρίαί.

Ὁ δὲ Δεκελειῶν οἶκος ὁ ἐν στ. λγ'. καὶ μβ'. τί ἄρα γε ἦτο καὶ εἰς ποίαν σχέσιν πρὸς τοὺς Δημοτιωνίδας εὐρίσκετο, καὶ πῶς αὐτὸς φαίνεται ρυθμίζων τὰ τῆς σκοτεινῆς ὁπωσοῦν ἐφέσεως καὶ διὰ τί ἔχει ἴδιον ἱερέα; καὶ ὁ ναὸς τοῦ φρατρίου Διὸς ποῦ ἄρα γε ἦτο ἰδρυμένος, ἐν Οἴῳ τῷ Δεκελειῶ, (ὁπόθεν ὁ φρατρίαρχος Παντακλῆς ὁ ἐν στίχ. ιβ'.) ἢ ἐν αὐτῇ τῇ Δεκελείᾳ; τούτων καὶ ἄλλων τινῶν ἔτι ἀπορημάτων, ἃ ἐγείρει τὸ δημοσιεύμενον σήμερον κείμενον, δύναται, νομίζω, ἢ ἔκθεσις νὰ παραλειφθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 29 Μαΐου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

(Συνέχεια) (1)

5. (44)

ΩΞΕΙΝΘΗΕΙΣΘΕΜΕΤΕΥΚΛΕΑΝΑ
ΚΤΟΡΑΔΗΟΥΣΚΑΙΓΕΝΕΗΝΠΑΤΕ
ΡΩΝΕΥΚΛΕΑΠΡΑΞΑΓΟΡΑΣΗΝΕ
ΤΕΚΕΝΜΕΛΙΤΕΥΣΔΗΜΟΣΤΡΑ
ΤΟΣΗΔΕΦΙΛΙΣΤΗΦΥΝΤΕΣΔΑ
ΔΟΥΧΩΝΑΜΦΟΤΕΡΟΙΤΟΚΕ
ΩΝΑΛΛΑΜΕΚΑΙΠΑΙΔΩΝΚΟΣ
ΜΕΙΧΟΡΟΣΟΙΤΟΠΡΟΜΥΣΤΩΝ
ΑΛΛΩΝΕΝΤΕΛΕΤΑΙΣΣΤΕΜ
ΜΑΚΟΜΑΙΣΙΘΕΣΑΝ

Ἔξιν[οι] θηεῖσθε μετ' εὐκλεῖ ἀνάκτορα Διοῦς
Καὶ γενεὴν πατέρων εὐκλεῖ Πραξαγόρας,
Ἦν ἔτεκεν Μελίτεὺς Δημόστρατος ἠδὲ Φιλίστη
Φύντες Δαδούχων ἀμφοτέροι τοκέων·
Ἄλλὰ με καὶ παίδων κοσμεῖ χορὸς, οἳ τὸ Προμυστῶν
Ἄλλων ἐν τελεταῖς στέμμα κόμαισι θέσαν.

(1) Ὅρα Ἐφημ. Ἀρχαιολογ. σελ. 1, 1883.

Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω ἐπὶ βάθρου σχεδὸν σῶου (ὑψ. 1,18, πάχος 0,58, καὶ 0,68, πλάτος 0,56 καὶ 0,68) λίθου πεντελικοῦ. Ἄνω σώζονται αἱ ὀπαὶ τῆς γομφώσεως· μόνον δὲ αἱ τρεῖς αὐτοῦ πλευραὶ εἶναι λεῖται, ἅς καὶ περιθέει πλούσιος ἀρχιτεκτονικός κόσμος ἄνω καὶ κάτω. Τὸ μέτρον εὐοδοῦται, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἂν προστεθῇ ἡ συλλαβὴ οἱ ἐν τῷ Ξεῖνοι, ἧς ἢ παράλειψις ἐν τῷ λίθῳ εἶναι ἀληθῶς παράδοξος. Περὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὀνομάτων ἴδε Lenormant Rech. Arch. à Eleusis σελ. 150 καὶ 230.

Τὸ Α ἔχει ποῦ μὲν τότε τὸ σχῆμα Α ποῦ δὲ τότε Δ. Ἡ σύνταξις τῶν τελευταίων στίχων πρέπει νὰ ἦναι «Κοσμεῖ με χορὸς παίδων, οἳ τὸ στέμμα τῶν Προμυστῶν ἔθεσαν κόμαισιν ἄλλων ἐν τελεταῖς» ἢ «Κοσμεῖ με χορὸς παίδων, οἳ τὸ στέμμα τῶν Μυστῶν προῦθεσαν κόμαισιν ἐν τελεταῖς ἄλλων» — πάντοτε, οἳ παῖδές μου εἰσιν ἤδη μυσταγω-

γοί. Προμύστης· ἡ λέξις δὲν σημειοῦται ἐν τῷ θησαυρῷ τοῦ Ἐρρίκου Στεφάνου·ὡς ἀμφίβολοι δὲ φέρονται καὶ αἱ προμύω, προμυεῖσθαι, προμύησις.

Ἐν ὁμοίῳ πρὸς τὸ ἡμέτερον βάρθρῳ ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένη ἡ ὑπ' ἀριθ. 397 τοῦ C. I. G. ἐπιγραφή, ἐνθα μόνον ἀντὶ ΕΝΕΚΕΝ ἀναγνωστέον ΕΝΕΚΑ, ὡς ὁ λίθος κελεύει καὶ ὀρθῶς ὁ Μουστοξύδης ἐπέστειλε τῷ Βοικχίῳ. Ἀκατάληπτα δὲ μοι εἶναι: ὅσα ἐν C. I. A. III. 680 καὶ ἐν Lernorm. Rech. Arch. σελ. 171 λέγονται, ὅτι δῆθεν εἶχε μετακομισθῆ ὁ λίθος εἰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ Fauvel καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 εἶχεν ἀπολεσθῆ ὁ Boeckh ἐκφράζεται οὐχί σαφῶς περὶ τούτου. Ἀπορρον δὲ πῶς καὶ τὴν ὑφ' ἡμῶν νῦν τὸ πρῶτον δημοσιευομένην ἐπιγραφὴν, δὲν εἶδεν ὁ Rouqueville. Ἀμφότερα τὰ βάρθρα (τὸ τε ἡμέτερον καὶ τὸ παρὰ Βοικχίῳ) εὑρέθησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως (τὴν 10^{ην} καὶ 11^{ην} Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους) καὶ πλησίον ἀλλήλων ὑπὸ ἐπίχωσιν μόλις 0,30 - 0,40 Γ.Μ. Ὡσαύτως ἐν ὁμοίῳ τοῖς προειρημένοις βάρθρῳ (ὑψ. 1,38, πλ. 0,75 καὶ 0,60, πάχ. 0,60 καὶ 0,50, ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος ἀπλοῦς) ἡ ὑπ' ἀριθ. 379 ἐν τῷ C. I. G. φερομένη ἐπιγραφή, ἀλλ' ὁ χαρακτὴς τὰ μὲν μεῖζονα, τὰ δὲ μικρότερα χαράξας τὰ γράμματα διέταξεν οὕτως, ὥστε νὰ καταλαμβάνωσιν ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ βάρθρου, νὰ μὴ μένη δὲ ἀλλοῦ μὲν μεῖζον, ἀλλοῦ δὲ ἔλασσον περιθώριον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Σαφῶς δ' ἐν τῷ λίθῳ ἀναγινώσκονται ΘΥΓΑΤΡΟΣ, ΕΠΕΡΩΤΗΜΑ, ΥΙΟΝ, ΔΑΜΙΑΝΟΥ.

6. (47)

ΗΠΟΛΙΣ

Λ. ΜΕΜΜΙΟΝΕΠΙΒΩΜΩΙΘΟΡΙΚΙΟΝ
Τ]ΟΝΑΠΟΔΑΔΟΥΧΩΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΩΝ
ΚΑΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΩΝ
ΤΟΝΚΑΙΑΥΤΟΝΜΕΤΑΤΩΝΑΛΛΩΝΑΡΧΩΝ
ΚΑΙΛΙΤΟΥΡΓΙΩΝΑΡΞΑΝΤΑΤΗΝΕΠΩ
ΝΥΜΩΝΑΡΧΗΝΚΑΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝΕΠΙΤΑ
ΟΠΛΑΚΑΙΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΣ
ΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝΤΡΙΣ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝΤΕΠΟΛΛΑΚΙΣΠΕΡΙΤΩΝΜΕ
ΓΙΣΤΩΝΕΝΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΓΕΡΟΥΣΙΑΣΜΥΗ
ΣΑΝΤΑΠΑΡΟΝΤΟΣΘΕΟΥΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΜΥΗΣΑΝΤΑΘΕΟΝΛΟΥΚΙΟΝΟΥΨΗΡΟΝ
ΑΡΜΕΝΙΚΟΝΠΑΡΘΙΚΟΝΚΑΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ
ΜΑΥΡΗΛΙΟΝΑΝΤΩΝΙΝΟΝΚΑΙΜΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΚΟΜΜΟΔΟΝΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΣΣΑΡΜΑΤΙΚΟΥΣ
Λ]ΙΤΟΥΡΓΗΣΑΝΤΑΤΟΙΝΘΕΟΙΝΕΤΕΣΙΝΤΟΝ
.ΑΡΧΙΕΡΕΩΝΤΟΝΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ

Ἡ πόλις

Λ(εύκιον) Μέμμιον ἐπὶ Βωμῶ Θεορίκιον, τὸν ἀπὸ Δαδούχων καὶ ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν καὶ ἀγωνοθετῶν, τὸν καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ λειτουργῶν ἄρξαντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τὰ ὄπλα καὶ ἐπιμελητὴν γυμνασιαρχίας Θεοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἀγωνοθέτην τρίς, πρεσβευτὴν τε πολλάκις περὶ τῶν μεγίστων, ἐν οἷς καὶ περὶ γερουσίας, μυσήσαντα, παρόντος Θεοῦ Ἀδριανοῦ, μυσήσαντα Θεὸν Λούκιον Οὐῆρον Ἀρμενικόν, Παρθικόν καὶ Αὐτοκράτορα Μ(άρκον) Αὐρήλιον Ἀντωνίνον καὶ Μ(άρκον) Αὐρήλιον Κόμμοδον Γερμανικούς, Σαρματικούς, [λε]ιτουργήσαντα τοῖν Θεοῖν ἔτεσιν νς(;) τὸν . ἀρχιερέων τὸν φιλόπατριν.

* Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω ἐπὶ βάρθρου πεντελικοῦ μαρμάρου ὁμοίου τὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον καὶ τὸν ἄλλον τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῖς προειρημένοις. Ὑψ. 1,37, πλάτ. 0,67 καὶ 0,83, πάχ. τὸ σωζόμενον, διότι ὀπισθεν φαίνεται ὅν τεθραυσμένον, 1,00 Γ.Μ. Στίχ. ἀπόστασις 0,025 γραμμάτ. 0,005-0,01 μέγεθος αὐτῶν 0,025. Πρὸ τοῦ Α τοῦ τελευταίου στίχου διακρίνεται γραμμὴ τις ὡσεὶ λείψανον ἐνὸς Π. Τοῦ προτελευταίου δὲ στίχ. τὸ τελευταῖον γράμμα Ο ἔχει ἐντὸς τὸ Ν, μὴ ὑπάρχοντος πρὸς τὰ δεξιὰ χώρου ἐν τῷ λίθῳ, ὅπως προστεθῆ ἐκεῖ· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ὄγδοον γράμμα Ω τοῦ τελευταίου στίχου ἔχει ἐντὸς τοῦ τὸ Ν· ἀβλεψίαί αὐταὶ τοῦ χαρακτοῦ· τοῦ αὐτοῦ δὲ ἀμάρτημα ὑπολαμβάνω καὶ τὴν ἐπανάληψιν μυσήσαντα ἐν στίχῳ 12^ῳ. Νς ἐξέλαβον ὡς ἀποτελοῦντα ὁμοῦ τὸν ἀριθμὸν 56 καὶ διὰ τὴν ἄνω ἐπ' ἀμφοτέρων ἐνωτικὴν, οὕτως εἶπεῖν, γραμμὴν καὶ διότι μόνον 6 ἐτῶν λειτουργία τοῖν θεοῖν δὲν θὰ ἦτό τι μέγα καὶ σπάνιον. Ὁ τιμώμενος ἀνὴρ εἶναι ὄχι ἄγνωστος ὡς ὁ ἐπὶ βωμῶ χρηματίσας (Παράβ. Lenormant Recher. Arch. σελ. 173 - 175) καὶ ὡς ἐπώνυμος ἀρχων (C. I. G. I, 272 B. καὶ Dumont. Archontes Athéniens, σελ. 94), ἀλλ' ἐκ τοῦ ἡμετέρου λίθου γίνεται φανερόν ὅτι καὶ ἄλλας ἤρξεν ἀρχάς, πολ-

λά δὲ ὑπὲρ τῶν συμπολιτῶν του διεπράξατο πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῶν χρόνων του πρεσβεύσας πολλακίς περὶ πολλῶν καὶ περὶ Γερουσίας, τῆς ἱεῤῥας δηλ. τῆς ἐν Ἐλευσίνι (Παράβ. Lenor. R. Ar. σελ. 137 C. I. G. ἀριθ. 399), ἧς πιθανόν τὸ κύρος νὰ εἶχε κλονισθῆ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἢ καὶ ὅλως καταργηθῆ. Ἄν ἡ μύησις τῶν ὡς μυηθέντων ἐνταῦθα ἀναφερομένων εἶναι καὶ ἄλλοθεν γνωστῆ, ἀγνοῶ. Τὸν ἀρχιτε-

ρέων· εἰμὴ τι ἀμάρτημα τοῦ χαρακτικτοῦ ὑποκρύπτεται ἢ τι ἐξεργύη (ΑΠ; πλείονα τῶν δύο γραμμάτων πρὸ τοῦ Α δὲν χωρεῖ ὁ λίθος) ἢ φράσις μοι εἶναι ἀκατάληπτος. Τὸ βᾶθρον ἐξεχώσθη τὴν 13^{ην} Σεπτεμβρίου. Φέρει δὲ ἄνω ὀπὰς γομφώσεως οὐχὶ καθ' ὀλοκληρίαν σωζομένης, παθόντος καὶ ἐκεῖ τοῦ λίθου βλάβην.

7.(53)

Ω ΜΥΣΤΑΙ ΤΟΤΕ ΜΕΙΔΕΤΑΝ ΑΚΤΟΡΟΥ ΕΚ ΠΡΟΦΑΝΕΝΤΑ
 ΝΥΞΙΝ ΕΝ ΑΡΓΕΝΑΙΣ ΝΥΝ ΔΕ ΜΕΤΗΜΕΡΙΟΝ
 ΕΚ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΡΗΤΗΡΑ ΛΟΓΟΙΣ ΕΝΑΓΩΝΙΟΝ ΑΙΕΙ
 ΤΩΝ ΑΠΟ ΠΑΥΣΑΜΕΝΟΣ ΘΕΣΦΑΤΑ ΝΥΝ ΙΧΩ.
 ΟΥΝΟΜΑ Δ' ὅστις ἐγὼ μὴ δίξω θεσμός ἐκεῖνο
 Μυστικός ὦχετ' ἄγων εἰς ἄλλα πορφυρέην
 Ἀλλ' ὅταν εἰς μακάρων ἔλθω καὶ μόρσιμον ἦμαρ,
 Λέξουσιν τότε δὴ πάντες ὅσοις μέλομαι.
 Νῦν ἤδη παῖδες κλυτὸν οὔνομα πατρός ἀρίστου
 Φαίνομεν, ὃ ζῶς κρύψεν ἄλῃς πε...
 Οὗτος Ἀπολλώνιος αἰοίδιμος, ὃν φ...
 Σημαίνει μύσταις οὔνομα πατρός;
 Σὺν δὲ Ποσειδάωνι φερώνυμος εὐπα...
 ΝΥΝ ΗΔΗ ΠΑΙΔΕΣ ΚΛΥΤΟΝ ΟΥΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΥ
 ΦΑΙΝΟΜΕΝ ΟΙΩΣ ΚΡΥΨΕΝ ἌΛΟΣ ΠΕ ^ ^
 ΟΥΤΟΣ ΑΠΟ ΛΛΩΝΙΟΣ ΑΙΟΙΔΙΜΟΣ ΟΝ Φ
 ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΜΥΣΤΑΙΣ ΟΥΝΟΜΑ ΠΑΤ
 ΣΥΝ ΔΕ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ ΦΕΡΩΝΥΜΟΣ ΕΥΠΑ

Ἐμύσται, τότε μ' εἶδεν ἀνακτόρου ἐκ προφανέντα
 Νυξίν ἐν ἀργεναῖς, νῦν δὲ μετῆμεριον
 Ἐκ προγόνων ρητῆρα λόγοις ἐναγώνιον αἰεὶ·
 Τῶν ἀποπαυσάμενος, θέσφατα νῦν ἰχῶ.
 Οὔνομα δ' ὅστις ἐγὼ μὴ δίξω θεσμός ἐκεῖνο
 Μυστικός ὦχετ' ἄγων εἰς ἄλλα πορφυρέην·
 Ἀλλ' ὅταν εἰς μακάρων ἔλθω καὶ μόρσιμον ἦμαρ,
 Λέξουσιν τότε δὴ πάντες ὅσοις μέλομαι.
 Νῦν ἤδη παῖδες κλυτὸν οὔνομα πατρός ἀρίστου
 Φαίνομεν, ὃ ζῶς κρύψεν ἄλῃς πε...
 Οὗτος Ἀπολλώνιος αἰοίδιμος, ὃν φ...
 Σημαίνει μύσταις οὔνομα πατρός;
 Σὺν δὲ Ποσειδάωνι φερώνυμος εὐπα...
 Ἄναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω ἐπὶ βᾶθρου κυ-
 λινδρικοῦ ἀνεστραμμένου ἐπὶ τῆς ἀσβεστο-
 πλακοκτίστου στρώσεως εὐρεθέντος καὶ
 κατὰ χώραν ἀφθέντος. Ἰκανὸν αὐτοῦ μέρος πρὸς

τὰ κάτω, κατὰ τὰ δεξιὰ καὶ ὀπισθεν, ἐξέλιπεν.
 Ὑψ. 1,10 διάμετρος 0,80. Ἀρχιτεκτονικός κόσμος
 ἄνω μόνον ἀπλούστατος. Γραμμάτων μέγεθος
 0,03. Ἀπόστασις στίχων 0,02. Τῶν πέντε τε-
 λευταίων ἀπὸ τῶν ἄλλων 0,07 περίπου. Λίθος πεν-
 τελικός. Τὴν συμπλήρωσιν τῶν τελευταίων στί-
 χων ἄς εὔρωσιν ἄλλοι· ἐγὼ ὀφείλω νὰ σημειώσω
 ὅτι ἄλλος στίχος δὲν ὑπῆρχε κατωτέρω. Ἀπολ-
 λώνιος Ποσειδάωνος ἢ Ποσειδωνίου δὲν ση-
 μειοῦται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἱεροφαντῶν τοῦ Le-
 normant (Recher. Arch. σελ. 141). Κυροῦται δὲ
 ὑπὸ τοῦ λίθου τὸ ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ ἄλλων λε-
 γόμενον, ὅτι ὁ ἱεροφάντης ἦν ἱερώ νυμος, ὠνομά-
 ζετο δηλ. τῷ ἀξιώματι αὐτοῦ μόνον καὶ οὐχὶ καὶ τῷ
 ὀνόματι ζῶν, ἀλλὰ βεβαίως οὐχὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς
 χρόνοις, ὡς τὸ εἰς ἱεροφάντην Χαιρήτιον ψήφι-
 σμα μᾶς διδάσκει (ἴδε κατωτέρω ἀριθ. 10).

8,(54)

ΓΗΡΑΛΕΗΝΨΥΧΗΝΕΠΑΚΜΑΙΩΣΜΑΤΙΓΛΑΥΚΟΣ
 ΚΑΙΚΑΛΛΕΙΚΕΡΑΣΑΚΚΡΕΙΤΤΟΝΑΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ
 ΟΡΓΙΑΠΑΣΙΝΕΦΑΙΝΕΒΡΟΤΟΙΣΦΑΕΣΙΜΒΡΟΤΑΔΗΟΥΣ
 ΕΙΝΑΕΤΕΣΔΕΚΑΤΩΔΗΛΘΕΠΡΟΣΑΘΑΝΑΤΟΥΣ
 ΗΚΑΛΟΝΕΚΜΑΚΑΡΩΝΜΥΣΤΗΡΙΟΝΟΥΜΟΝΟΝΕΙΝΑΙ
 ΤΟΝΘΑΝΑΤΟΝΘΗΤΟΙΣΟΥΚΑΚΟΝΑΛΛΑΓΑΘΟΝ

Γηραλέην ψυχὴν ἐπ' ἀκμαίῳ σώματι Γλαῦκος
 Καὶ κάλλει κεράσας κρείττονα σωφροσύνην
 Ὅργια πᾶσιν ἔφαινε βροτοῖς φαεσίμβροτα Δηοῦς
 Εἶναετές, δεκάτῳ δ' ἦλθε πρὸς ἀθανάτους.
 Ἦ καλὸν ἐκ μακάρων μυστήριον, οὐ μόνον εἶναι
 Τὸν θάνατον θνητοῖς οὐ κακὸν, ἀλλ' ἀγαθόν.

Ἐπὶ βάθρου κυλινδρικοῦ, οὗ ἐλλείπει σχεδὸν τὸ ἥμισυ. Ὑψος ὀλόκληρον σωζόμενον 0,80, διάμετρος 1,00 Γ. Μ., ὁ λίθος πεντελήσιος· λεία δὲ μόνον ἢ ἐπιφάνεια κατὰ τὸ ἐνεπίγραφον μέρος. Εὐρέθη ἐπίσης (6,50 Γ.Μ. μακρὰν ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 βάθρου πρὸς μεσημβρίαν) ἀνεστραμμένον ἐπὶ τῆς ἀσβεστοκτίστου πλακοστρώσεως καὶ ἀφέθη ὡσαύτως κατὰ χώραν ἐξεχώσθη τὴν 20^{ην} Σεπτεμβρίου. Ὁ ἀπλοῦς αὐτοῦ κατὰ τὰ ἄνω μόνον ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος εἶναι κατεστραμμένος σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν. Ἀπόστασις στίχ. 0,02. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, δεικνύει τοὺς ἀπὸ τοῦ 7^{ου} μ. Χ. αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς χρόνους. Τὸ Σ ἀπαξ μόνον οὕτω εὐρηταί γεγραμμένον. Γλαῦκος τις Ἱεροφάντης μνημονεύεται (Lenor. R. Arch. σελ. 141 καὶ ἐφεξῆς), ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ἦναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἡμέτερον ἐνταῦθα.

9.(46)

ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ
 ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ

Ἱεροφάντης
 Ἀπολλινάριος

Ἐπὶ βάθρου κυλινδρικοῦ πεντελησίου λίθου ὀπισθεν τεθραυσμένου· ὁ κατὰ τὰ ἄνω μόνον ἀρχιτεκτονικὸς αὐτοῦ κόσμος ἀπλοῦς καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον βεβλαμμένος· ἢ ἐπιφάνειά του οὐχὶ πᾶσα λεία. Ὑψ. 0,75 διάμετρος 1,00. Εὐρέθη ὡσαύτως (τὴν 11^{ην} Σεπτεμβρίου) ἀνεστραμμένον ἐπὶ τῆς ἀσβεστοκτίστου πλακοστρώσεως καὶ ἀφέθη κατὰ χώραν πρὸς βορρᾶν καὶ εἰς ἀπόστασιν 3,60 Γ. Μ. ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 βάθρου. Φαίνεται ὅτι τὰ τρία ταῦτα βάθρα μετεχειρίσθησαν οἱ Βυζαντινοὶ ὡς βάσεις κιόνων ἢ ἐν γένει ὡς στηρίγματα κτίσματός τινος ἐκεῖ ἐν τῇ ἔμπροσθεν τῆς Προναοῦ Στοᾶς αὐλῇ. Ὅσον ἐγὼ οἶδα, τὸ ὄνομα ἀλλαχόθεν δὲν εἶναι γνωστόν. Τούτου δὲ καὶ τοῦ προειρημένου μετὰ θάνατον βεβαίως ἐστήθησαν ἀνδριάντες.

10.(38)

ΘΡΑΞΥΦΩΝΙΕΡΟΚΛΕΙΔΟΥΞΥΠΕΤΑΙΩΝΕΙΠΕΝ
 ΕΠΕΙΔΗΟΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣΧΑΙΡΗΤΙΟΞΕΥΝΟΥΞΩΝΔΙ
 ΑΤΕΛΕΙΤΩΙΓΕΝΕΙΤΩΙΤΕΚΗΡΥΚΩΝΚΑΙΕΥΜΟΛ
 ΠΙΔΩΝΚΑΙΛΕΓΕΙΚΑΙΠΡΑΤΤΕΙΟΤΙΑΝΔΥΝΗΤΑΙ
 ΑΓΑΘΟΝΥΠΕΡΑΥΤΩΝΚΑΙΤΟΙΞΑΠΟΔΗΜΟΥΞΙΝΕ
 ΠΙΤΑΞΕΠΟΝΔΟΦΟΡΙΑΞΔΙΑΤΕΛΕΙΜΕΤΕΥΝΟΙΑΞ
 ΑΠΟΓΡΑΦΩΝΤΗΝΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝΑΝΑΞΤΡΕΦΕΤΑΙ
 ΔΕΚΑΙΕΝΤΕΙΑΡΧΕΙΤΗΞΙΕΡΕΩΞΥΝΗΞΕΥΞΧΗΜΟ
 ΝΩΞΑΝΕΓΚΛΗΤΟΝΕΑΥΤΟΝΠΑΡΑΞΚΕΥΑΙΩΝΟΠΩ

ΑΝΟΥΝΚΑΙΤΑΓΕΝΗΦΑΙΝΗΤΑΙΤΙΜΩΝΤΕΣΤΟΥΞ
 ΟΝΤΑΞΕΥΝΟΥΞΤΕΚΑΙΑΞΙΟΥΞΕΑΥΤΩΝΑΓΑΘΕΙ
 ΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΚΗΡΥΞΙΚΑΙΕΥΜΟΛΠΙΔΑΙΞΕΓΑΙΝΕ
 ΞΑΙΤΟΝΙΕΡΟΦΑΝΤΗΝΧΑΙΡΗΤΙΟΝΠΡΟΦΗΤΟΥΕΛΕΥ
 ΞΙΝΙΟΝΚΑΙΞΤΕΦΑΝΩΞΑΙΜΥΡΡΙΝΗΞΞΤΕΦΑΝΩΙΩΞ
 ΓΑΤΡΙΟΝΕΞΤΙΝΑΥΤΩΙΕΥΝΟΙΑΞΕΝΕΚΕΝΗΝΕΧΩΝ
 ΔΙΑΤΕΛΕΙΕΙΞΤΑΓΕΝΗΚΑΙΑΝΑΓΟΡΕΥΕΙΝΤΟΥΤΟΝ
 ΤΟΝΞΤΕΦΑΝΟΝΔΙΟΝΥΞΙΩΝΤΩΙΠΑΤΡΙΩΙΑΓΩΝΙ
 ΕΛΕΥΞΙΝΙΕΝΤΩΙΘΕΑΡΩΙΤΗΞΔΕΑΝΑΓΟΡΕΥΞΕΩΞ
 ΤΟΥΞΤΕΦΑΝΟΥΕΠΙΜΕΛΕΙΞΘΑΙΤΟΥΞΑΡΧΟΝΤΑΞ
 ΤΟΥΞΑΕΙΚΑΘΙΞΤΑΜΕΝΟΥΞΕΞΕΚΑΤΕΡΟΥΤΟΥΓΕΝΟΥΞ
 ΑΝΑΓΡΑΥΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΞΜΑΕΝΞΤΗΛΕΙΛΙΘΙΝΕΙ
 ΚΑΙΞΤΗΞΑΙΕΛΕΥΞΙΝΙΕΝΤΕΙΑΥΛΕΙΤΟΥΙΕΡΟΥΤΗΞ
 ΔΕΡΟΗΞΕΩΞΤΗΞΞΤΗΛΗΞΚΑΙΤΗΞΑΝΑΘΕΞΕΩΞΕΠΙ
 ΜΕΛΗΘΗΝΑΙΤΟΥΞΑΡΧΟΝΤΑΞΤΩΝΓΕΝΩΝ

ΚΗΡΥΚΕΞ
 ΚΑΙΕΥΜΟΛΠΙΔΑΙ
 ΤΟΝΙΕΡΟΦΑΝΤΗΝ
 ΧΑΙΡΗΤΙΟΝ
 ΕΛΕΥΞΙΝΙΟΝ

Θρασυφῶν Ἱεροκλείδου Ευπειταιῶν εἶπεν.
 Ἐπειδὴ ὁ Ἱεροφάντης Χαιρήτιος εὐνοὺς ὦν δι-
 ατελεῖ τῷ γένει τῷ τε Κηρύκων καὶ Εὐμολ-
 πιδῶν, καὶ λέγει καὶ πράττει ὅτι ἂν δύνηται
 ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τοῖς ἀποδημοῦσιν ἐ-
 πί τὰς σπονδοφορίας διατελεῖ μετ' εὐνοίας
 ἀπογράφων τὴν ἐπαγγελίαν, ἀναστρέφεται
 δὲ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἱερωσύνης εὐσχημό-
 νως ἀνέγκλητον ἑαυτὸν παρασκευάζων· ὅπω[ς
 ἂν οὖν καὶ τὰ Γένη φαίνηται τιμῶντες τοὺς
 ὄντας εὐνοὺς τε καὶ ἀξίους ἑαυτῶν, ἀγαθῆ
 τύχῃ, δεδόχθαι Κήρυξι καὶ Εὐμολπίδαις ἐπαινέ-
 σαι τὸν Ἱεροφάντην Χαιρήτιον Προφήτου Ἐλευ-
 σίνιον, καὶ στεφανῶσαι μυρρίνης στεφάνῳ, ὡς
 πατριὸν ἐστὶν αὐτῷ, εὐνοίας ἐνεκεν, ἣν ἔχων
 διατελεῖ εἰς τὰ Γένη, καὶ ἀναγορεύειν τοῦτον
 τὸν στέφανον Διονυσίαν τῷ πατρίῳ ἀγῶνι
 Ἐλευσῖνι, ἐν τῷ Θεάτρῳ· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως
 τοῦ στεφάνου ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας
 τοὺς αἰεὶ καθισταμένους ἐξ ἑκατέρου τοῦ γένους·
 ἀναγράψαι δὲ τότε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ

καὶ στήσαι Ἐλευσῖνι, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἱεροῦ· τῆς
 δὲ ποιήσεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἀναθέσεως ἐπι-
 μεληθῆναι τοὺς ἄρχοντας τῶν Γενῶν.

Κήρυκες
 καὶ Εὐμολπίδαι
 τὸν Ἱεροφάντην
 Χαιρήτιον
 Ἐλευσίνιον

Ἐναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω μεταγεγραμμένα καὶ
 εἰς τὴν συνήθη γραφὴν ἐπὶ στήλης ὑμηττείου λίθου,
 ἔσις ἐξεχώσθη μετ' ἄλλων δύο ἐνεπιγράφων (τὴν 19
 Αὐγούστου) εἰς ὄχι μέγα βάθος ὑπὸ τὸ σημερινὸν ἔδα-
 φος, ἀνω δὲ τῆς ἀσβεστοπλακοκτίστου στρώ-
 σεως κατὰ τὴν βορειανατολικὴν τῆς Προναίου Στοᾶς
 γωνίαν. Ἐν οἱ Dilettanti, καὶ δι' ἐπιπολαίου σκα-
 φῆς ἠρεῦνων τὰ ἐκεῖ, ἤθελον ἐξ ἄπαντος ἀνεύρει καὶ
 τοὺς τρεῖς ἐνεπιγράφους λίθους, ἐν οἷς καὶ τὸν ἡμέ-

τερον, μοναδικὸν ὄντα μέχρι τοῦδε εἰς τὸ εἶδος του. (Lenor. R. Ar. σελ. 141 καὶ ἐφεξῆς). Τῆς στήλης (ὑψος σωζόμενον 0,73, πλάτος 0,45, πάχος 0,10) ἐξέλιπεν ἀρκετὸν μέρος πρὸς τὰ κάτω, ἐβλάβη δὲ καὶ τὸ ἀετωμάτιον αὐτῆς. Ἡ ἐπιγραφή ὁμοιωτικῶς περιεσώθη ἡμῖν ἀλύμαντος καὶ ὁ στέφανος τῆς μυρρίνης, ἐν ᾧ εἶναι ἐγκεχαραγμένα τὰ «Κήρυκες καὶ Εὐμολπίδαι κτλ». Καὶ τούτου τοῦ Ἱεροφάντου τὸ ὄνομα δὲν εἶναι ἀλλαχόθεν γνωστὸν, μᾶς διδάσκει δέ, ὡς ἤδη ἐσημειώθη, ὅτι ἐν τοῖς παλαιότεροις χρόνοις (τότε σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ ἡ ὄλη τοῦ λόγου ὑφῆ μαρτυροῦσιν τοὺς Ἑλληνομακεδονικοὺς χρόνους) ὁ Ἱεροφάντης δὲν ἦτο ἱερώνυμος (παράβ. ἀνωτ. ἀριθ. 7). Σπονδοφορία· ἡ λέξις μὴ ὑπάρχουσα ἐν τοῖς λεξικοῖς κατεχωρίσθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἄρτι ἐκδοθέντι πονήματι «Συναγωγή λέξεων» τοῦ Σ. Κουμανούδη. Τὸ νόημα αὐτῆς σαφές, φαίνεται δὲ ὅτι εἰς τοὺς σπονδοφοροῦντας (πιθανῶς κατὰ τὰς ἐν ταῖς ἐορταῖς ἐκεχειρίας), ἐκλεγόμενους ἴσως μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἢ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν, ἀπέγραφεν ὁ Ἱεροφάντης τὴν ἐπαγγελίαν (πα-

ράβ. Bull. d. C. Hell. 1880 σελ. 226), ὁ δὲ ἡμέτερος Χαιρήτιος μετ' εὐνοίας καὶ προθυμίας ἐπραττε τοῦτο. Τῷ γένει τῷ τε Κηρύκων καὶ Εὐμολπίδων· ἐκφρασις κάπως παράδοξος καὶ κατωτέρω ἔτι παραδοξότερα ἢ φράσις πάλτριον αὐτῷ, εἰμῆ ἢ δοτικὴ ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν τὸν Ἱεροφάντην· ἀλλαχοῦ τὰ γένη, πρὸς τὰ γένη, τῶν γενῶν κτλ. Θεάτρω· ὅτι ὑπῆρχε τοιοῦτον, εἶνε καὶ ἀλλοθεν γνωστὸν· ποῦ ὁμοιωτικῶς ἐκεῖτο εἰσέτι δὲν ἐγνώσθη· ἴσως κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως ὅχι πολὺ μακρὰν τοῦ Σαπυνοποιείου, εἰ καὶ λείψανα δὲν φαίνονται περισωθέντα. Ἀναγορεύειν, ἐπιμελεῖσθαι· διαρκῆς ἦτοι ἐπαναλαμβάνομένη ἀναγόρευσις στεφάνου, ἂν καὶ ἐν ἐτέρῳ τινὶ περὶ οἰουδήποτε ἄρχοντος ἢ ἄλλως εὐεργέτου ἐν γένει ψηφίσματι εὔρηται, ἀγνωσθῆ. (Παράβ. καὶ Lenor. R. Ar. ἀριθ. 26 καὶ 47· περὶ δὲ τῆς αὐτῆς τοῦ ἱεροῦ, Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ 1882).

Ἐν Ἐλευσίνι τῆ 24^η Μαΐου 1883.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑ ἈΝΑΣΚΑΦΩΝ.

(Συνέχεια) (1)

17.

Βάθρον ἐφθαρμένον, ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται·

Π Ο Π Λ Ι Λ Ι Ο Ν
Γ Η Γ Λ Ο Ν

Ῥψ. 0,67. πλ. 0,40, πάχ. 0,34.

18.

Ἐτερον ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται·

Π Λ Ι Λ Ι Ο
Δ Η Σ Α Ν Ε

¹ Ὅρα Ἐφημ. Ἀρχαιολογ. σελ. 25, 1883.

19-20.

Μέγα περιφερὲς βάθρον ἐκ δύο πλακῶν συγκεκλιμένον, ἐν αἷς αἱ ἐξῆς δύο ἐπιγραφαί·

Α Π Ο Λ Ι Σ Τ Ω Ν Ε Π Ι Δ Α Υ Ρ Ι Ω Ν
Τ Ι Β Ε Ρ Ι Ο Ν Ι Ο Υ Λ Ι Ο Ν Σ Ι Α Ν Θ Ο Υ
Υ Ι Ο Ν Κ Λ Α Υ Δ Ι Α Ν Ο Ν Α Ρ Ε Τ Α Σ
Ε Ν Ε Κ Ε Ν Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο Ι Α Σ Τ Α Σ
Ε Ι Σ Α Υ Τ Α Ν

Ἄ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων
Τιβέριον Ἰούλιον Σιάνθου
υἱὸν Κλαυδιανὸν ἀρετᾶς
ἐνεκεν καὶ εὐνοίας τᾶς
εἰς αὐτάν.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ πλακῶς καὶ τῆς παρακειμένης,
ἢ ἐξῆς·

ΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΛΑΦΑΝΤΑΝΔΑΜΟΦΑΝΕΟΣ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΑΣΕΙΣΑΥΤΑΝ

Ἄ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων
Λαφάνταν Δαμοφάνεος
ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας
τᾶς εἰς αὐτάν.

*Υψ. 0,72, πλάτος τῆς πρώτης πλακῶς 1,12,
τῆς δευτέρας 0,42, πάχος ἀμφοτέρων 0,50.

21.

Βάθρον τετραγωνικόν, ἐν ᾧ·

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΓΑΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΛΑΚΩΝΟΣ
ΥΙΟΝΣΠΑΡΤΙΑΚΟΝ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ

Ἄ πόλις ἅ τῶν Ἐπιδαυρίων
Γάϊον Ἰούλιον Λάκωνος
υἶον Σπαρτιακόν
ἀρετᾶς ἕνεκεν.

*Υψ. 0,70, πλ. 0,65, πχ. 0,68. — Μῆκ. γραμ.
0,022.

22.

Βάθρον τετραγωνικόν, ἐν ᾧ·

ΔΙΙ ΚΑΣΙΩΙ
ΕΛΛΑΝΟΚΡΑΤΗΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

Παρά πόδας εἶνε κεχαραγμένος κύκλος καὶ ἑτέρα
χειρὶ γράμματα ΛΑ.

Ὁ Ζεὺς ἐπωνομάσθη Κάσιος ἐκ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ
ἐν τῷ μεταξύ Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου Κασίῳ ὄρει.

*Υψ. 0,68, πλ. 0,48, πχ. 0,25. — Μῆκ. γραμ.
0,035.

23-24.

Λιθίνη πλάξ βάθρου, ἐν ᾗ·

ΚΛΑΥΔΙΑΝΤΙΒ-ΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣΘΥΓΑΤΕ
ΡΑΔΑΜΑΡΩΤΙΒ-ΚΛΑΥΔΙΟΙ
ΦΑΙΔΡΙΑΣΚΑΙΠΑΥΛΟΣΟΙ
ΥΙΟΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΕΞΕΝΤΟ
ΛΗΣΤΟΥΠΑΤΡΟΣΤΙΒ-ΚΛΑΥ
ΔΙΟΥΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣΑΝΕΘΗ
ΚΑΝΚΑΤΑΤΗΝΤΗΣΒΟΥΛΗΣ
ΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΓΝΩΜΗΝ

Κλαυδιαν Τιβερίου Κλαυδίου
Πολυκράτους θυγατέ-
ρα Δαμαρῶ Τιβέριοι Κλαύδιοι
Φαιδρίας καὶ Παῦλος οἱ
υἱοὶ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ
σωφροσύνης, ἐξ ἐντο-
λῆς τοῦ πατρὸς Τιβερίου Κλαυ-
δίου Ξενοκλέους, ἀνέθη-
καν κατὰ τὴν τῆς βουλῆς
καὶ τοῦ δήμου γνώμην.

*Υψ. 0,66, πλ. 9,43, πχ. 0,40. — Μῆκ. γραμ.
0,025.

Τοῦ αὐτοῦ λίθου ἐγένετο καὶ ἑτέρα χρῆσις ἐν
ὕστερωτέροις χρόνοις καὶ οὕτως ἐν τῇ παρακειμένῃ
πλευρᾷ ἐχαράχθη, καὶ δὴ κατ' ἀντίστροφον διεύθυν-
σιν, ἢ ἐξῆς ἐπιγραφή·

ΑΣΚΛΗΠΙΩ
ΚΛΥΤΟΜΗΤΙΔ.
ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ
ΟΙΕΡΕΥΣ
ΤΟ Β

Ἄσκληπιῶ
κλυτομήτιδι
Ἄφρικανὸς
ὁ ἱερεὺς
τὸ β'.

25-26.

Μεγάλη πλάξ βάθρου, ἐν ᾗ δύο ἐπιγραφαί·

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΑ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΩ
Κ]ΑΙ ΟΙΣΥΜΠΟΛΙΤΕΥΟΝΤΕΣ
ΙΣΙΩΝ ΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΠΙΔΑΥΡΙ
ΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣ ΑΝΤΑΕΝΛΥΚΕΙΩ
ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
ΤΑΣΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ

Τὰ γυμνάσια τὰ ἐν Ἐπιδαύρῳ
καὶ οἱ συμπολιτεύοντες
Ἰσίωνα Ἀπολλωνίου Ἐπιδαύρι-
ον γυμνασιάρχῆσαντα ἐν Λυκείῳ
ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας
τᾶς εἰς αὐτούς.

ΑΠΟΛΙΣ Α ΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΙΣΙΩΝ ΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝ
ΤΟΝ ΑΥΤΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ

Ἄ πόλις ἅ Ἐπιδαυρίων
Ἰσίωνα Ἀπολλωνίου
Ἐπιδαύριον
τὸν αὐτᾶς εὐεργέταν.

᾿Υψ. 0,68, πλ. 1,14, πχ. 0,40.

27.

Ἐτέρα πλάξ ὁμοιόμορφος καὶ ἰσομεγέθης, ἐν ᾗ·

ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΝ ΠΑΚΚΙΑΝΟΝ
ΤΟΝ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ Η ΠΟΛΙΣ
Ψ ΗΤΩΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ

Οὐετούριον Πακκιανὸν
τὸν συνκλητικὸν
καὶ εὐεργέτην ἡ πόλις
ἡ τῶν Ἐπιδαυρίων.

28.

Πλάξ βάθρου, ἐν ᾗ·

ΑΣΚΛΗΠΙΩ Ἄσκληπιῶ
ΟΡΘΙΩ ὀρθίῳ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Διονύσιος.

᾿Υψ. 0,85, πλ. 0,80, πχ. 0,35. — Μῆκ. γραμ. 0,045.

29.

Στήλη Ἑρμοῦ, οὐτινος ἐλλείπει ἡ κεφαλή, ἐν ᾗ·

ΕΠΙΚΤΗΤΟΝ	Ἐπίκτητον
ΤΟΝ ΕΥΣΕΒΕ	τὸν εὐσεβέ-
ΣΤΑΤΟΝ	στατον
ΟΦΙΛΟΣ	ὁ φίλος,

᾿Υψ. 0,75, πλ. 0,33. — Μ. γραμ. 0,025.

30-31.

Τρεῖς πλάκες ἐκ σκληροῦ τιτανολίθου ἀνήκουσαι
εἰς μέγα τετραγωνικὸν ἐπίμηκες βάθρον (μ. 1,70),
ἐν αἷς τρεῖς ἐπιγραφαί, αἱ ἐξῆς·

ΑΠΟΛΙΣ Α ΤΩΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΑΝΕΘΗΚΕ ΕΥΑΝΘΕΥΝΟΜΟΥ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝ ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΑΣ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ
ΕΙΣ ΑΥΤΑΝ

Ἄ πόλις ἅ τῶν Ἐπιδαυρίων
ἀνέθηκε Εὐάνθη Εὐνόμου
Ἐπιδαύριον ἀρετᾶς ἕνεκεν
καὶ εὐνοίας ἃς ἔχων διατελεῖ
εἰς αὐτάν.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου λίθου καὶ τοῦ δευτέρου ἡ ἐξῆς·

ΕΠΙ ΥΑ
ΕΥΝΟΜΟΥ ΕΠΙΔΑΥ
Β ΥΙΩΝΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΕ . . ΝΤΑΤΑ ΚΡΑ
ΤΙΣΤΑ ΕΝ ΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΑΝ ΔΡΑ
ΑΓΑΘΟΝ ΟΝΤΑ ΠΕΡΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ
ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΚΟΤΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑ
ΛΑ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΑΡΕΤ . . ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΑΣΕΙΣ ΑΥΤΑΝ

Ἄ πόλις ἅ τῶν]Ἐπι[δαυρίων Ε]ὐά[νθη
Εὐνόμου Ἐπιδαύ[ριον
υἱωνὸν συμβουλε[ύο]ντα τὰ κρά-
τιστα ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἄνδρα
ἀγαθὸν ὄντα περὶ τὰν πολιτείαν

καὶ εὐεργετηκότα πολλὰ καὶ μεγά-
λα τὰν πόλιν ἀρετ[ᾶς] ἔνεκεν καὶ
εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτάν.

Ἐπὶ τοῦ τρίτου δὲ λίθου σώζονται τὰ ἐξῆς γράμ-
ματα:

Ω Ν Ε Π Ι
Α Τ Η Γ Υ
Α Ι Ρ Ι Ο Ν
Ε Υ Ε Ρ

32.

Πλάξ περιφεροῦς βάρου ἐκ σκληροῦ τιτανολίθου,
ἐν ῥῆ.

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝΠΟΛΥΚΡΑΤΗΕΥΑΝ
ΘΕΟΣ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝΑΝΔΡΑΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΑΓΩΝΟΘΕΤΗ
ΣΑΝΤΑ
ΟΤΙΑΓΑΘΩΣΑΠΟΛΛΩΝΕΙΑΚΑΙΑΣΚΛΑΠΙΕΙΑ
ΚΑΙΣΑΡΗΑΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑ

Ἄ πόλις ἅ τῶν Ἐπιδαυρίων Πολυκράτη Εὐάνθεος
Ἐπιδαύριον ἄνδρα φιλόπατριν ἀγωνοθετήσαντα
ὅτι ἀγαθῶς Ἀπολλωνεῖα καὶ Ἀσκληπιεῖα [καὶ
Καισαρη(σις)α ἀρετᾶς ἔνεκα.

Ῥψ. 9,73, πλ. 1,20, πχ. 0,90. — Μῆκ. γραμ.
0,032.

33.

Πλάξ γεισώματος ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος. Ἐπὶ
τοῦ κυματίου ἀναγινώσκονται:

Τ Ε Λ Ε Σ Φ Ο Ρ Ω Ι

Ῥψ. 0,26, πλ. 0,57, πχ. 0,31.

34.

Τεμάχιον ἐκ πωρίνου λίθου, ἐν ῥῆ.

. . . Σ Α Ρ Χ Ι Λ Ε Ο Ν Τ Ο Σ

Ῥψ. 0,22, πλ. 0,33, πχ. 0,27.

35.

Ἀνθέμιον ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἐν ῥῆ.

Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ

Εὐρέθη παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ πρὸς ἀνα-
τολάς τῆς Θόλου τοῦ Πολυκλείτου δωρικοῦ ναοῦ,
ῥτοι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

36.

Τεμάχιον ψηφίσματος εὐρεθὲν ὡσαύτως παρὰ τὸν
ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ο Ι Π Ρ Ε Σ Β

ΒΟΥΛΗΙΔΗΜΩΙ
ΧΗΣΑΝΑΚΕΙΜΕΝΟΥ
ΚΑΤΑΤΟΥΤΟΔΗΤΗΝΕ
ΚΑΙΤΟΥΣΙΕΡΩΜΕΝΟΥ
ΕΝΑΓΧΟCΕΝΤΩΤΕΜ
ΖΩΝΤΕCΕΓΝΩΜΕΝ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑCΤ
ΤΟΥCΜΕΝ ΔΕΙ
ΑΡΕΙCΘΑΙΚΑΙΤΟΥCΑΔ
ΗΤΟΓΟΥΝΕΥΦΗΜΟΤΑΤΟΝΕΙΠ
ΤΩΝΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝΠΑΡΗΜ
ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΦ
ΠΟΝΤΑCΔΕΤΑCΙΕΡΟCΥΝΑCΗΤ
ΠΟΛΙΤΕΙΑΠΑΡΗΜΙΝΙΝΑΜΗΚΑ.
ΝΟΙΤΟΔΙΑΤΟΥΤΟΕΓΝΩΜΕΝΥΜ
ΕCΤΩΔΗΠΡΟCΤΑΜΕΛΛΟΝΤΑ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΕΙΝΙΕΡΕ

Ῥψ. 0,28, πλ. 0,24, πχ. 0,14.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑC.

ΤΡΕΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙ ΕΞ ΑΤΤΙΚΗΣ.

(“Ορα πίν. 4, 5, 6.)

Δημοσιεύοντες ἐν τούτῳ τῷ τεύχει λιθογραφικὰς εἰκόνας κατὰ ἔχνογράφημα τοῦ K^{ov} Gilliéron τριῶν κεφαλῶν, τῶν μὲν δύο ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, τῆς δὲ τρίτης ἐξ Ἐλευσίνος, εὐπρόσδεκτον βεβαίως ποιοῦμεν ἔργον τοῖς ἀρχαιολογοῦσιν.

Ἡ ἐν τῷ πίνακι 4° ὑπ’ ἀριθ. I ἀπεικονιζομένη Ἀθηναῖς κεφαλὴ δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον· ἀνευρεθεῖσα κατὰ τὸ 1863^{ov} ἔτος, ὅτε ἤρξατο οἰκοδομοῦμενον τὸ ἐν Ἀκροπόλει Μουσεῖον, οὐχὶ εἰς μέγα βάθος, ἀλλ’ ἐν ἐπιχώσει πάντως ἀρχαία, ὡς τὰ τῆς λατύπης πύρων καὶ μαρμάρων στρώματα ἐμαρτύρουν κατὰ τὴν προφορικὴν πρὸς ἡμᾶς ἀνακοίνωσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Π. Εὐστρατιάδου, εἶχε γίνεαι ἔκτοτε γνωστὴ διὰ μικρᾶς περιγραφῆς¹, ἔτι δὲ γνωστοτέρα κατόπιν διὰ γυψίνων ἐκμαγαίων. Καίπερ δὲ παρὰ πάντων σπουδῆς καὶ μελέτης ἀξία κρινομένη, παραδόξως πως δὲν ἔτυχε μέχρι τοῦδε δημοσιεύσεως μετ’ εἰκόνας.

Ἡ κεφαλὴ, ὡς ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος δεικνύει, ἔχει δυστυχῶς ἰκανὰς βλάβας καὶ δὲν δύναται νὰ ῥηθῆ περὶ αὐτῆς ὅτι εἶναι *di huonissima conservazione*²· πλὴν ἄλλων μικροτέρων βλαβῶν ἢ ῥίς εἶναι σχεδὸν πᾶσα ἀποκεκρουσμένη, ἢ δὲ ἀριστερὰ παρεῖα, τὸ κατ’ αὐτὴν μέρος τῆς γένυος (=πηγουνίου) καὶ ἡ δεξιὰ ὄφρυς ἰκανῶς βεβλαμμέναι· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ καθ’ ὅλον τῆς τὸ σχῆμα σωζομένη δεξιὰ παρεῖα σπουδαίαν ὑπέστη βλάβην, ἀποβαλόντος ἐκεῖ τοῦ μαρμάρου τὴν λείαν ἐπιφάνειάν του³. Καὶ οὕτως ὁμως ἔχουσα ἡ κεφαλὴ εἶναι (οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων) λόγου ἀξίον εὗρημα τῶν τότε ἀνασκαφῶν.

¹ Βλέπε *Katalog der Sculp. zu Athen von Sybel*. σελ. 340.

² *Bull. del Inst.* 1864. σελ. 185.

³ Τὴν βλάβην ταύτην δὲν ἐδήλωσεν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς κατ’ ἐν ὠπιον ὁ κ. Gilliéron, ὅπως μὴ τὸν ὅλον αὐτῆς παραβλάψῃ χαρακτηριστῆρα.

Ὀλίγον τι μεγαλειτέρα τοῦ φυσικοῦ μεγέθους¹ φέρει πλαστικῶς δεδηλωμένον ἐπὶ τοῦ λίθου κράνος ἀττικόν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ἄνω βαθεῖα καὶ μεγάλη τετράγωνος ὀπή (βάθος 0,125, μ. 0,13, πλ. 0,11) ἐχρησίμειεν ὡς φαίνεται πρὸς ἐνθεσιν τοῦ λόφου. Τὸ κράνος περιθεῖ στεφάνη ἢ ταινία ἀναγεγλυμμένη ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου (πλ. 0,04, ὕψος ἢτοι πάχος 0,005 περίπου) καὶ φέρουσα ἐν ὄλῳ 18 στρογγύλας μικρὰς (διαμ. 0,01), ἀλλὰ βαθείας (0,06—0,07) ὀπᾶς, μιᾶς τῶν ὁποίων περίξ διεκρίνα καὶ ἐγὼ κύκλον ὡσεὶ τὰ ἔχνη κομβίου ἢτοι κεφαλῆς ἡλου, ὅστις ἐκεῖ πιθανῶς ἐγομφοῦτο, κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὰ ἔσω αὐτῆς παρυφὴν σώζονται εἰς δύο μέρη ἀκόμη λείψανα μετάλλου (χαλκοῦ) τῷ λίθῳ προσπεφυκότα. Ἡ γνώμη ὅτι τὸ πλαστικῶς ἐπὶ τοῦ λίθου δεδηλωμένον κράνος ἐκάλυπτεν ἔλασμα χαλκοῦν καὶ πρὸς σύνδεσιν αὐτοῦ ἐχρησίμειον αἱ τῆς στεφάνης ὀπαὶ φαίνεται καὶ ἐμοὶ πιθανή, εἰ καὶ μὴ κατὰ πάντα μοι σαφῆς².

Ὅτι ἡ κεφαλὴ ἐξεταζομένη κατὰ τὸν τύπον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τῆς μαρτυρεῖ χρόνος τῆς τέχνης ἰκανῶς ἀρχαίους οὐδεμίαν ἀνάγκη διὰ μακρῶν νὰ ῥηθῆ ἐνταῦθα. Τὸ λοξὸν τῆς θέσεως τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ σφόδρα κυρτοὶ καὶ προβεβληκότες αὐτῶν βολβοί, τὸ τυπικὸν τοῦ στόματος μειδιάμα καὶ ἡ διασκευὴ τῆς κόμης πρόκεινται ἀψευδῆ τούτου μαρτύρια· ἀλλ’ ἔχει καὶ τι ἰδιάζον ἢ κεφαλῆ· αἱ γραμμαὶ δηλ. τῶν χειλέων εἶναι πολὺ μᾶλλον κατὰ φύσιν ἢ ἐν ἄλλοις ἀρχαίκοις ἔργοις πεπλασμένοι, αἱ δὲ παρεῖαι μακρὰι μᾶλλον ἢ πλατεῖαι, καὶ εὐτραφεῖς καὶ σαρκώδεις, ὥστε τὰ ζυγωματικά καὶ τὰ τῶν γνάθων ὅσα σχεδὸν νὰ μὴ διακρίνονται, διδούσιν εἰς τὸ ὅλον

¹ Ἐν τῷ πίνακι ἀπεικονίσθη εἰς τὸ 1/4 τοῦ μεγέθους τῆς.

² Βλέπε *Milchhöfer die Museen Athens* σελ. 24. Παράστασι δὲ καὶ ὅσα διάφορα περὶ τούτου λέγει ὁ Overbeck ἐν τῇ *Gesch. der Plastik I* σελ. 147 τῆς νεωτάτης ἐκδόσεως.

πρόσωπον σφόδρα ὠσειδές, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀχάριτον σχήμα, καὶ, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ δύναται τις νὰ ἐνίδη, οἶονεὶ ἐν τῇ γενέσει τῆς, τὴν ἀττικὴν κατὰ γραφὴν (profil) τῶν περὶ τὸν Φειδίαν χρόνων. Τοῦτο δ' ἴσως καὶ ἡ ζωὴ, ἣν κατέρωθωσε νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὸν λίθον ὁ τεχνίτης, ἐμποιοῦσι τῷ θεωμένῳ, μ' ὄλας τὰς ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον ἀτελείαις, εὐάρεστον ἐντύπωσιν, ἀρκεῖ ἐπ' ὀλίγον νὰ ἔχῃ ἐξησκημένον τὸ ὄμμα εἰς ἀπόλαυσιν τῆς ἀπὸ τῆς θέας τοιούτων ἔργων ἡδονῆς. Ὁ λίθος φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ πάριος, ἂν καὶ νὰ βεβαιώσω τὸ πρᾶγμα δὲν δύναμαι· πεντελήσιος βεβαίως δὲν εἶναι· χρώματος δ' ἔχῃ οὐδαμοῦ πλέον διακρίνονται.

Ἡ ἐν τῷ πίνακι 5^ο ὑπ' ἀριθ. II ἀπεικονιζομένη ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου καὶ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους κατὰ τι μικροτέρα¹ γυναικεία κεφαλὴ εὐρέθη τὴν 13^{ην} Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἐποπτεῖαν, δαπάναις δὲ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας γενομέναις ἀνασκαφαῖς τῶν ἐν Ἐλευσίνι ἱερῶν τόπων, εἰς βάθος 3,50 Γ. Μ. ὑπὸ τὸ σημερινὸν ἔδαφος ἦτοι 2,50 περίπου ὑπὸ τὴν ἀσβεστοπλακόκτιστον στρῶσιν τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ. Περὶ τῆς ἐκεῖ ἐπιχώσεως ἐρρήθησαν ἀλλαχοῦ τὰ δέοντα.² ἐνταῦθα ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναληφθῇ μόνον ὅτι κατ' ἐμὲ κριτὴν ἢ ἐπίχωσις αὕτη πρέπει νὰ ἦ σύγχρονος ἢ ἀρχαιότερα, οὐχὶ δὲ νεωτέρα τῆς προνάου στοᾶς τῆς ὑπὸ Φίλωνος κτισθείσης.

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὕτη, ὡς ἡ εἰκὼν δεικνύει, δὲν εἶναι ἀλώδητος· καὶ ταύτης ἢ ῥίς εἶναι σχεδὸν πᾶσα ἀποκεκρυσμένη· βλάβη δ' ἔπαθον οὐ μικρὰν τὸ πεηγούριον (Kinn) καὶ τὰ ὦτα ἀμφότερα, μάλιστα δὲ τὸ ἀριστερόν· ἢ δὲ δεξιὰ παρεῖα καὶ ταύτης δὲν σώζει τὴν λειότητά τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου· βεβλαμμένα δὲ εἶναι κατὰ τι οἷ τε ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ βλέφαρα· ἀλλ' οἶονεὶ πρὸς ἀποζημίωσιν μικρὰν ἢ κεφαλὴν σώζει καὶ νῦν ἔτι χρωματισμοῦ ζωηρὰ ἔχῃ· ἢ κόμη ἦν ἐρυθρά· τὸ δὲ στέφον αὐτὴν διάδημα ἐκοσμεῖτο ἀνθεμίους καὶ κάλυξιλω τοῦ πρασίνου νῦν, κυανοῦ δ' ἴσως ἐξ ἀρχῆς χρώματος³.

¹ Ἐν τῷ πίνακι ἀπεικονίσθη εἰς τὸ 1/2 τοῦ μεγέθους τῆς.

² Ὅρα Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας τοῦ 1882.

³ Κυανοῦ χρώματος ἐλάχιστα διεσώθησαν ἔχῃ, κατὰ δὲ τὴν γνώμην τοῦ κ. Gilliéron τοῦτο ἦν τὸ ἐξ ἀρχῆς χρώμα, ὑπὸ τῆς κατιώ-

Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ διαδήματος, τὸ καὶ ἀκόσμητον, σώζει ὡσαύτως ἔχῃ ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὕτη ἰσχυρὰ φέρει τὰ μαρτύρια τῶν χρόνων τῆς ποιήσεώς της· οὐ μόνον τοῦ κρανίου ὀσχηματισμὸς¹ καὶ ἡ διασκευὴ τῆς κόμης, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ θέσις καὶ οἱ βολβοὶ αὐτῶν, καίπερ μὴ εἰς ὑπερβολὴν προβεβληκότες, καὶ τοῦ στόματος ὀσχηματισμὸς, μάλιστα δὲ τῶν χειλέων αἱ γραμμαὶ κατὰ πολὺ τῶν τῆς προηγουμένης ὑπολειπόμεναι, καὶ τὸ ἐν ταύτῃ ἐμφανέστερον τυπικὸν μειδίωμα, πάντα ταῦτα φέρουσιν ἔτι τὸν τύπον τῆς πάνυ ἀρχαϊκῆς τέχνης· τεχνικώτερον πως φαίνονται πεπλασμένα τὰ ὦτα, δισκοειδέσιν ὡσαύτως ἐνωτίοις κοσμούμενα μετὰ γεγραμμένων πρασίνω χρώματι βροδάκων καὶ τὴν ὀπὴν τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου ἰσχυρῶς δεδηλωμένην φέροντα, ὡς τοῦτο ἐν πάνυ πολλοῖς ἔργοις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης εὐρηταί γιγνόμενον· αἱ δὲ παρεῖαι οὔτε τὸ εὐτραφὲς καὶ σαρκῶδες τῆς προηγουμένης, οὔτε πάλιν τὸ ἰσχνὸν καὶ λιτὸν τῆς ἐπομένης ἔχουσαι καὶ οἶονεὶ ἐν τῷ μέσῳ ἰστάμεναι, δίδουσιν εἰς τὸ πρόσωπον μακρόστενον μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ ὄλας ἄμοιρον ἀποστρογγυλώσεώς τινος καταλλήλως δρώμενον ὠσειδές σχῆμα· καθόλου δὲ ἡ ἐργασία ἐμφαίνει σκληρότητα τινὰ τῆς σμίλης τοῦ ἐργασαμένου πολλαχοῦ, καὶ δὲν δεικνύει τὴν ἀκριβείαν ἐκείνην, ἣν πολλάκις ἐν ἔργοις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης θαυμάζομεν. Ὁ τεχνίτης τῆς ἡμετέρας κεφαλῆς φαίνεται οἶονεὶ μὴ χρησάμενος πανταχοῦ πᾶσι τοῖς ἐργαλείοις ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου του· τοῦτο δὲ καὶ ἀντιθέσεις τινὲς ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν διαφόρων αὐτῆς μερῶν (τῶν παρεῖων λ. χ. ἐχουσῶν ὄχι ἄσχημον τὸ περιγραμμά καὶ ἐνιαχοῦ ἀπα-

σεως, ὡς μεταλλικὸν (Kobalt), εἰς πράσινον μεταβληθέν· ὅπου δὲ καὶ τῶν δύο τούτων χρωμάτων λείψανα δὲν ὑπάρχουσι, διακρίνονται ἀκόμη ὑποκίτρινοι οἱ τύποι τῶν κοσμημάτων.

¹ Τοῦτο ὡς καὶ τὸ τῆς ὑπ' ἀρ. III κεφαλῆς φέρουσιν ἄνω ὀπὴν στρογγύλην μικρὰν (διαμ. 0,01) ἀλλὰ βαθεῖαν (0,06). Τοιαῦτα ὅποι παρετηρήθησαν καὶ ἐν πολλαῖς κεφαλαῖς τῶν μετοπῶν τοῦ Μεγάλου Ναοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, περὶ ὧν ὁ κ. Treu λέγει ὅτι αὐταὶ ἐχρησίμευον «πρὸς ἐνθεῖν προφυλακτικῶς τινος ἐπιθέματος κατὰ πάσης αὐτῶν βλάβης κατὰ τὴν τοποθέτησιν των καὶ τὴν ἐξακολούθησιν κατόπιν τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀνωτέρω μερῶν τοῦ ναοῦ» (Ausg. zu Olymp. IV σελ. 28-29). Διὰ τὸν αὐτὸν ἀρά γε ἢ παραπλήσιόν τινα σκοπὸν ἔφερον τοιαύτας ὅπως καὶ αἱ ἡμετέραι κεφαλαί, αἵτινες δὲν ἀνήκον βεβαίως εἰς μετόπας, ἢ ἐξ αὐτῶν γενομένης ἀφορμῆς πρέπει ἄλλῃ τις ἐξηγήσις τοῦ πράγματος νὰ ζητηθῇ;

λὴν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μαρμάρου πρὸς τὸ στόμα ἐν γένει καὶ τὴν κόμην) καὶ ὁ πεντελικὸς λίθος, ἐξ οὗ εἶναι πεπονημένη μ' ἕκαμαν ἐπὶ στιγμὴν νὰ πιστεύσω, ὅταν ἡ κεφαλὴ εὐρέθη, ὅτι ἀρχαῖζον καὶ ὄχι ἀρχαῖκὸν ἔργον εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν.

Ἡ ἐν τῷ πίνακι 6^ο ὑπ' ἀριθ. III ἀπεικονιζομένη γυναικεία κεφαλὴ¹ φυσικοῦ περιπού μεγέθους² καὶ παρίου λίθου, ὡς φαίνεται, ἀνευρέθη ἐν ταῖς τοῦ παρόντος ἔτους δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἐν τῇ Ἀκροπόλει γενομέναις ἀνασκαφαῖς, αἵτινες καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ λόγου ἄξια ἔργα τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης ἤνεγκον εἰς φῶς³. Δυστυχῶς καὶ αὕτη μᾶς περιῆλθε ὄχι ὅλως ἀλώβητος, πολλαχοῦ δὲ φέρει ἴχνη καύσεως βλαψάσης ὄχι ὀλίγον τὴν λειότητα τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου⁴.

Περὶ τοῦ τεχνητοῦ τῆς ἐπιχώσεως πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ κατὰ τὰ ἀνατολικά τοῦ Παρθενῶνος ἀνωμάλου βραχώδους ἐδάφους ἐν αὐτῇ τῇ πέμπτῃ π. Χ. ἑκατονταετηρίδι καὶ πιθανῶς εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἰκτίνου οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδὲ περὶ τῆς ἀρχαῖκότητος τῶν ἐκεῖ πολλῶν εὐρημάτων· ἂν δὲ μεταξὺ τούτων ἦλθον καὶ τινὰ εἰς φῶς χρόνους μεταγενεστέρους μαρτυροῦντα, τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐεξήγητον, ἀφοῦ ἐν τοῖς βυζαντινοῖς καὶ τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τῆς ἀρχαίας ἐπιχώσεως ἠνεψύθησαν βόθροι ἢ ἐκτίσθησαν δεξάμεναί, ὡς ἡ σκαφή ἔδειξε. Τὸ πῶς δ' εὐρέθησαν ἐκεῖ ἐρριμένα πρὸς ἀπλὴν ἰσοπέδωσιν μετ' ἄλλων κοινῶν λίθων ἔργα τέχνης, πρὸς ἃ ἀναμφιβόλως καὶ αὐτῶν τῶν ριψάντων τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα στενωῶς συνεδέετο, ἐξηγεῖται νομίζω, ὅτι ταῦτα συντετριμμένα ὑπό τινος αἰτίας (ἴσως κατὰ τὴν ἐπὶ Ξέρξου Περσικὴν εἰσβολὴν) καὶ παραμεμρφωμένα οἰκτρῶς τὰ πλεῖστα δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσι πλέον εἰς

¹ Τὰς δύο κεφαλὰς (II καὶ III) δὲν ἠθέλησα νὰ βαπτίσω μὴ ὑπάρχοντος κατ' ἐμὲ πρὸς πιθανὴν ὀνομασίαν τεκμηρίου τινός. Τὴν ἐν Ἐλευσίνι εὐρεθείσαν δύναται οἱ θέλοντες ν' ἀναφέρωσιν εἰς τὴν Κόρην.

² Ἐν τῷ πίνακι ἀπεικονίσθη εἰς τὸ 1/2 τοῦ μεγέθους τῆς.

³ Παράβ. Κ. Δ. Μυλωνᾶν ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Γ. 1883. τεύχ. Α'. σελ. 33 καὶ ἐφεξῆς.

⁴ Ἄν ἐγὼ τε καὶ ὁ Κοῦ Gilliéron δὲν ἀπατώμεθα ἡ κεφαλὴ εἶχεν ἤδη καὶ πρότερον πάθει καὶ ἴσως κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς βλάβης, μικρὰν δηλ. ὅπῃ κατὰ τὴν δεξιάν παρεῖαν, ἣν ὁ τεχνίτης πρὸς διόρθωσιν ἐπλήρωσε διὰ μίγματος ἐκ λευκῶν οὐσιῶν.

τὴν λατρείαν καὶ πρὸς ἐναπόθεσιν αὐτῶν καὶ ταφὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἐθεωρήθη ὄχι ἀκατάλληλος τόπος (ὅμοιόν τι συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῖν νῦν ἐν θρησκευτικοῖς πράγμασιν) αὐτὸ τοῦτο τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἱερὸν ἔδαφος. Καθ' ὅμοιόν τινα τρόπον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τῶν Ἐλευσινιακῶν πραγμάτων ἡ ὑπὸ τὴν ἀσβεστοπλακόκτιστον στρῶσιν εὕρεσις. Ὅτι δὲ εἰς σπουδὴν τῆς τέχνης δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ τὰ διατηρήσωσιν οἱ τότε, παντὶ δῆλον.

Ἄπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας πείθει τὸν ἀναγνώστην τῶν γραμμῶν τούτων, ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη οὐσιωδῶς διαφέρει ἐν τισὶ τῶν δύο προηγουμένων. Κοινὰ γνωρίσματα βεβαίως δὲν ἐλλείπουσιν· ἡ διασκευὴ τῆς κόμης δὲν εἶναι πολὺ διάφορος, καίπερ ἐπὶ τὸ λεπτότερον ἐξειργασμένης, μαρτυρεῖ δὲ καὶ ταύτης ὁ ὅλος τῆς ποιήσεως τρόπος (ἵνα ἐν παρόδῳ καὶ τοῦτο ῥηθῇ ἐνταῦθα) τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης ἐν γένει τοῦ νὰ ἐκδηλοῖ τὴν ἐσωτερικὴν τῆς κόμης πρὸς τὸν ὅλον ὄργανισμὸν συνάρειαν, τὴν ἐκ τῶν ἔσω δηλ. γέννησιν καὶ παραγωγὴν αὐτῆς· πανταχοῦ νομίζει τις ὅτι ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν φενάκη. Τὸ τυπικὸν μειδιάμα ὑπάρχει καὶ ἐν ταύτῃ, ὁ δὲ σχηματισμὸς τοῦ στόματος καθόλου μετέχει τῶν γνωρισμάτων ἀμφοτέρων τῶν προηγουμένων· τὰ ὄψα, ἰσχυρῶς ἐπίσης φέροντα δεδηλωμένον τὸν ἀκουστικὸν πόρον, κοσμοῦνται δισκοειδέσιν ἐνωτίοις μετὰ γεγραμμένων ἐρυθρῶ χρώματι ῥοδάκων, τὸ δὲ στέφον αὐτὴν διάδημα κοσμεῖται ὡσαύτως ὁμοίῳ ἀνθεμοειδεῖ κόσμῳ πρασίνου νῦν χρωματισμοῦ. Ἀλλὰ διάφορος εἶναι καὶ πολὺ μᾶλλον κατὰ φύσιν ὁ σχηματισμὸς τοῦ κρανίου ἐν γένει· τὸ μέτωπον, κατ' ἀντιθεσιν πρὸς τὸ τῶν προηγουμένων, οὐδεμίαν δεικνύει κύρτωσιν, ὅλως ἐπίπεδον ὄν, ὅπερ ἔτι μᾶλλον ἀναδεικνύει τὰ καὶ ἄλλως φυσικώτερον πεπλασμένα κατὰ τὰς ὀφρῦς μέρη, αὐτὰς δὲ ταύτας τὰς ὀφρῦς, πρὶν ἢ διὰ καταλλήλου χρωματισμοῦ (μέλανος) ἐξάρη ὁ τεχνίτης, εἶχεν ἤδη δηλώσει πλαστικῶς διὰ λεπτῆς γραμμῆς πᾶν καλοῦ σχήματος¹· οἱ ὀφθαλ-

¹ Ὁμοίος σχηματισμὸς τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρῶν παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ ἐν Βερολίῳ χαλκῇ ἀρχαῖκῇ κεφαλῇ τῇ ἐν Κυθήροις, ὡς λέγεται, ἀνευρεθείση, τὸ δὲ δῆγμα σχηματίζει καὶ ἐν τῇ ἡμετέρῃ κατὰ τὰ πλάγια τοῦ στόματος εἰς μειδιάμα τρεπομένου πτυχήν, ἀλλ' ὄχι τόσον ἰσχυρὰν ὡς ἐν τῇ ἐν Βερολίῳ κεφαλῇ (Παραβ. Arch. Zeit. 1876 σελ. 20 καὶ ἐφεξῆς).

μοί¹ φυσικώτερον τεθειμένοι ἔχουσι σχῆμα τῶ τῶν ἀγγείων τοῦ αὐστηροῦ λεγομένου ρυθμοῦ προσομοιάζον μετὰ βολβῶν ἀσθενῶς προβεβληκότων², ἡ δὲ ρίς κατὰ τὰλλα ὄχι πολὺ διάφορος ἀσθενέστερα πολὺ φέρει τὰ πτερύγια, πολὺ δὲ μεγαλείτερον κατ' ἀναλογίαν τὸ πλάτος τοῦ ἄνω χείλους κατὰ τὸ φίλτρον· τὸ δὲ πάντων κυριώτατον πᾶσα ὑπερπλέονασις τῆς σαρκὸς ἐλλείπει ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ οἱ μῦς καὶ τὸ δέρμα ἐπικαθῆνται μόνα σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ ἱκανῶς δεδηλωμένου καὶ σχῆμα παρέχοντος τῶ προσώπῳ γωνιῶδές πως μᾶλλον καὶ πεπλατυσμένον ἢ ἀποστρογγυλωμένον ὠρειδές. Καὶ τσιαῦται μὲν αἱ δημοσιεύμεναι κεφαλαί. Ἄλλὰ τίνος ἐργαστηρίου ἔργα εἶναι; Ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πᾶσαι ἐν διαφοροῖς ποιηθεῖται χρόνοις, ἢ ἡ διαφορὰ τῶν χρόνων δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἐξήγησιν τῶν κατὰ τὴν τέχνην παρατηρουμένων ἐν αὐταῖς διαφορῶν;

Οὕτε τοῦ παρόντος χρόνου, ἀλλ' οὕτε πρὸ πάντων τοῦ παρόντος τόπου εἶναι ν' ἀποκριθῶμεν διὰ μακρῶν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα· ὅταν πάντα ἢ τοῦλάχιστον τὰ πλεῖστα τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἐσχάτως εὐρεθέντων γίνωσι δι' ἀπεικονίσεως γνωστά, ἴσως ἐπανελθωμεν, ἐάν τις ἄλλος δὲν μας προλάβῃ, εἰς τὸ ζήτημα· ἐνταῦθα δέ, οἶονεὶ ὑποδηλοῦντες μόνον τὸ καθ' ἡμᾶς γενικὸν πόρισμα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν ὡς πρὸς τὴν πορείαν τῆς τέχνης ἐν Ἀττικῇ, ἀρκετὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι πρὸς τῶ τύπῳ, ὃν ἐκπροσωποῦσιν αἱ δύο ὑπ' ἀριθ. I καὶ II κεφαλαί καὶ τῶ ἔτι ἀρχαιότερῳ ἐκείνῳ, ὃν πλεῖστα ὄσα ἔργα τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης ἀντιπροσωπεύουσιν (οἷα οἱ πολλοὶ Ἀπόλ-

λωνες, κεφαλαί διάφοροι ἐν Ἀττικῇ καὶ ἐν Δήλῳ κτλ.)¹, ἤλθον εἰς φῶς ἱκανὰ παραδείγματα καὶ τοῦ τύπου τῆς κεφαλῆς ἀριθ. III καὶ τινὰ τούτων εἰς ὑπερβολὴν φέροντα τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ τὸ ἰσχυρὸν μάλιστα καὶ λιτὸν τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ σκελετοῦ. Ἡ ἀντίδρασις λοιπὸν πρὸς τὰ καθεστῶτα καὶ ἡ εἰσαγωγὴ νέων ἐν τῇ τέχνῃ ἀρχῶν φαίνεται ἰσχυρὰ οὕσα ἐν Ἀθήναις ἤδη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 5^{ης} ἑκατονταετηρίδος, ἂν ἀποδειχθῇ ἀληθὲς τὸ λεχθὲν, ὅτι πάντα τὰ ἐν Ἀκροπόλει ἀνασκαπτόμενα εἶναι λείψανα τῶν πρὸ τῆς ἐπὶ Ξέρξου Περσικῆς εἰσβολῆς χρόνων. Εἰς τὰ ἄκρα μάλιστα μεταπηδῶσα, ὡς συνήθως πᾶσα ἀντίδρασις, ἐποίησε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐν σελ. 44, ἀριθ. 26 ἐν τῶ πρώτῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὑπὸ Κ. Μυλωνᾶ περιγραφέντος ἔργου, ἔνθα πλὴν ἄλλων καὶ αὐτὸ το ἰδιάζον τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης γνώρισμα, τὸ τυπικὸν μεῖδιμα οὐ μόνον ἐξήλειψεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸναντίον, δηλ. εἰς ἐμφανῆ σκυθρωπότητα, μετέτρεψεν ὁ τεχνίτης διὰ τῆς πρὸς τὰ κάτω κάμψεως τῶν γραμμῶν τοῦ ἄνω χείλους, ἐξ ὑπερβολῆς, ἐννοεῖται, καὶ χωρὶς τοῦτο νὰ προτιθῆται κατὰ τὴν γνώμην μας². Ὅτι δὲ πολλὰ τῶν περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος εὐρημάτων νέα θὰ παράσχωσιν ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς γνώμης, ὅτι τὰ ἐν Μονάχῳ Αἰγιναῖα ἀγάλματα εἶναι προϊόντα χρόνων ἀρχαιοτέρων τῶν κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ἐκ τῶν ἀνωτέρω οἰκοθεν ἐννοεῖται.

¹ Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 14^α Ἰουνίου 1883.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ.

Ἐν τῶ κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀγορὰν καὶ παρὰ τῇ Ἀδριανείῳ στοῦ κειμένῳ Τουρκικῷ Τζαμίῳ, σκαφῆς γενομένης πρὸ δύο περίπου ἐτῶν πρὸς θεμελίωσιν τοί-

¹ Χρωματισμοῦ σώζουσι καὶ οὗτοι ζωηρὰ ἔχον· ἡ ἴρις ἦν καστανόχρους, ὁ ταύτης κύκλος, ἡ κόρη καὶ τὰ βλέφαρα μέλανα.

² Περὶ τούτου τοῦ ἐν ἀγγείῳ μετ' ἐρυθρᾶς γραφῆς σχήματος τοῦ ὀφθαλμοῦ παρὰ. Mittheilung. Arch. Inst. 1879 σελ. 42.

χων, εὐρέθη τεμάχιον στήλης λίθου ὑμηττείου ἐφ' ἧς ἀναγινώσκειται ψήφισμα κολοβόν, τὸ ὁποῖον, περιελθὼν νεωστὶ ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὴν κτήσιν τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας καὶ οὐπω ἐκδοθὲν, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα κεφαλαίως γράμμασι, ἅμα δὲ καὶ ἐν μεταγραφῇ προσθέντες καὶ τινὰς συμπληρώσεις κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἡμῖν. Ἰψ. τῆς στήλης 0,32. Πλάτ. 0,135.

¹ Παρά. Ἀρχ. Ἐφημ. II. Γ. 1883 Τεύχος Α σελ. 43, ἀριθ. 23.

² Παρά. Mittheilung. d. Arch. Inst. 1882 σελ. 193 καὶ ἐφεξῆς.

ΜΗΝΟΣ ΕΝΔ
 ΚΙΑΣ ΕΥΝΟΥΣ ΩΝ Ζ
 ΕΝΕΝΛΕΙΠΩΝ ΠΡΕ
 ΝΤΑΕΝΤΕΤΑΙΣ ΛΙΤΟΥ
 5 ΑΠΑΝΟΥΔΕΜΙΑΝ
 ΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ΔΙΑΤΕ
 ΤΟΥΡΓΙΑΝ ΤΕ ΚΑΙ ΔΑΠΑ
 ΙΣ ΕΝ ΑΓΟΡΑ ΕΔΙΠΝ
 ΟΥΝΤΑΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ
 10 ΟΚΑΙ ΟΓΔΟΗΚΟΣΤΩΣ Ε
 ΣΥΝΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΑ
 ΔΙΑΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΤΑΝ ΚΑ
 ΔΡΑΧΜΑΣ ΠΕΝΤΑΚΟΣ
 ΙΤΑΣ ΠΑΝΤΑΣ ΑΓΟΝΤΩ
 15 ΑΤΟΤΑΝ ΧΟΡΑΓΙΑΝ Μ
 ΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΥΛΗ
 ΜΕΝΟΙΣ ΙΣ ΤΑΝ ΠΥΡΙΧΑΙ
 ΘΑΝΟΣ ΑΝΦΙΛΑΝΘΡΩ
 ΙΚΑΙ ΤΩ ΔΙΙΚΑΙ ΑΡΙΣ
 20 ΙΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΙΝ
 ΑΙΣ ΤΕ ΠΟΛ
 ΓΡΑΨ

. Μηνός ένδ[εκάτη
 . . . [έπειδή] . . . Νε[κίας] εύνους ών δ[ιατε-
 λεί] έν ενλείπων πρε[σβ . .
 ντα έντε ταίς λιτο[υργί-
 5 αϊς] άπαν ούδεμίαν
 κ]ατοικούντας διατε[λεί
 λι]τουργίαν τε και δαπα[ν]ην
 α]ς έν άγορξ έδίπν[ισε
 κατοικ]ούντας Ρωμαίους
 10 δύ]ο και όγδοηκωστῶ έ]τει
 συμφερόντων τα
 διαφόρου είς τάν κα[τα-
 σκευάν] δραχμάς πεντακοσ[ί-
 15 ν] έποιήσ[ατο] τάν χοραγίαν μ .
 σταν και τόν αύλ[η-
 τήν] μένοις ίς τάν πυρίχα[ν
 θαν ός άν φιλανθρώ-
 πως] ι και τῷ Διί και άριστ . .
 20 το]ίς κατοικουσιν [έν
 άλλ]αίς τε πόλ[εϊν
 άνα]γράφ[αι] δέ τόν γραμματέα κτλ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1888.

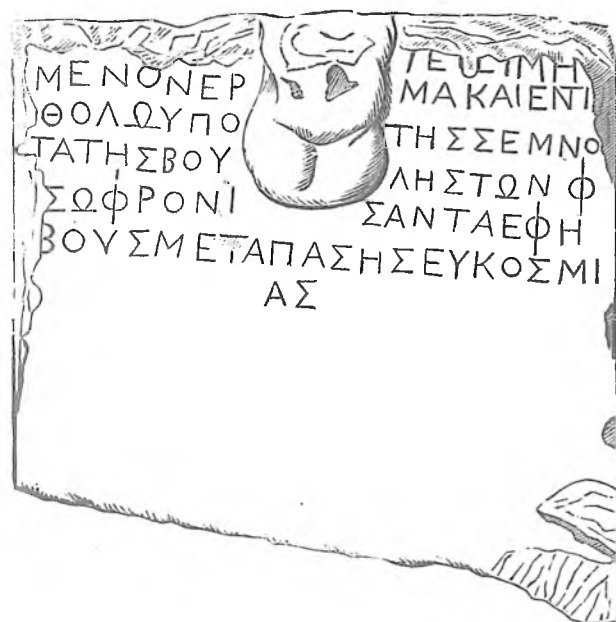
Το παρόν ψήφισμα ανήκει εις τους Ρωμαϊκούς χρόνους, ως εκ του περιεχομένου, εκ του σχήματος των γραμμάτων και εκ της ορθογραφίας δηλοῦται, και εἶνε τιμητικόν εις τινα ονόματι Νικίαν, αν η συμπλήρωσις των εν τῷ δευτέρῳ στίχῳ γραμμάτων ΚΙΑΣ εἶνε ὀρθή, ὅστις ἐξετέλεσεν ὑπὲρ τῆς τιμώσεως αὐτὸν πόλεως πρεσβείας και λειτουργίας, και ἐδείπνισε Ρωμαίους, και ἐποίησατο δαπάνην δραχμῶν πεντακοσίων, και ἐχορήγησε, και προσήνεγκε θυσίαν τῷ Διί και τὰ παρόμοια. Ὁ τιμώμενος λοιπὸν οὗτος Νικίας ἦτο ἄνθρωπος φιλόπατρις και εὐτεβῆς πρὸς τὰ θεῖα· διὸ και ἡ πόλις δικαίως ἐτίμησεν αὐτὸν ψηφίσματι.

Ταῦτα γενικώτερον ἐδυνήθημεν νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ λίαν κολοβοῦ διασωθέντος ἡμῖν τούτου ψηφίσματος, εις τὸ ὁποῖον προσεθήκαμεν μικράς τινας συμπληρώσεις, ὅσας ἡ κατάστασις τοῦ λίθου ἐπέτρεπεν ἡμῖν· ἀφίνοντες δὲ τὴν πληρυστέραν αὐτοῦ συμπλήρωσιν εις τοὺς σοφωτέρους μας, προσθέτομεν μόνον ἐνταῦθα, ὅτι ἐνῷ τὸ ψήφισμα εὑρεθῆ ἐν Ἀθήναις και κατὰ χώραν κείμενον, ὡς ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς ὁ πωλητῆς αὐτοῦ, εἶνε γεγραμμένον εις Δωρικὴν γλῶσσαν, ἐξ οὗ εἰκόζομεν, ὅτι ἐγένετο μὲν και ἐστάθη ἐν ἄλλῃ τινὶ πόλει τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα τῇ Δωρικῇ ἐχρῶντο διαλέκτῳ, ἐστάλη δὲ και ἀντίγραφον αὐτοῦ, ὅπως σταθῆ και ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τὸ τιμητικώτερον, ὅπερ οὐδὲ ὅλως ἀσύνηθες τοῖς ἀρχαίοις, ὡς και ἐξ ἄλλων ψηφισμάτων γνωστὸν εἶνε τοῦτο.

ΕΦΗΒΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἐφηβικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ τεμαχίου Ἑρμοῦ ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Πιττάκη ἐσφαλμένως ἐν ancienne Athènes σελ. 480 ἐξ οὗ παραλαβὼν ὁ Dittenberger ἐξέδωκεν δεύτερον αὐτὴν ἐπίσης ἐσφαλμένως ἐν C. I. A. III, ἀριθ. 764 μὴ δυνηθεὶς παντελῶς νὰ ἐννοήσῃ τὸ πρῶτον τῆς ἐπιγραφῆς μέρος, ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐκ τοῦ ἀσαφοῦς τοῦ Πιττάκη ἀντιγράφου· διὸ νομίζομεν ὅτι ποιῶμεν καλῶς ἐκδίδοντες ἐκ νέου τὴν ἐπιγραφὴν μετὰ πανομοιοτύπου ἀπεικονίσματος κατασκευασθέντος εις τὸ 1/4 τοῦ μεγέθους του, ἅμα δὲ και ἐν μεταγραφῇ. Ὁ λίθος ἠγοράσθη ἐσχατως ὑπὸ

τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας καὶ κεῖται ἐν τῇ συλλογῇ αὐ-
τῆς ὑπ' ἀριθ. 3750.

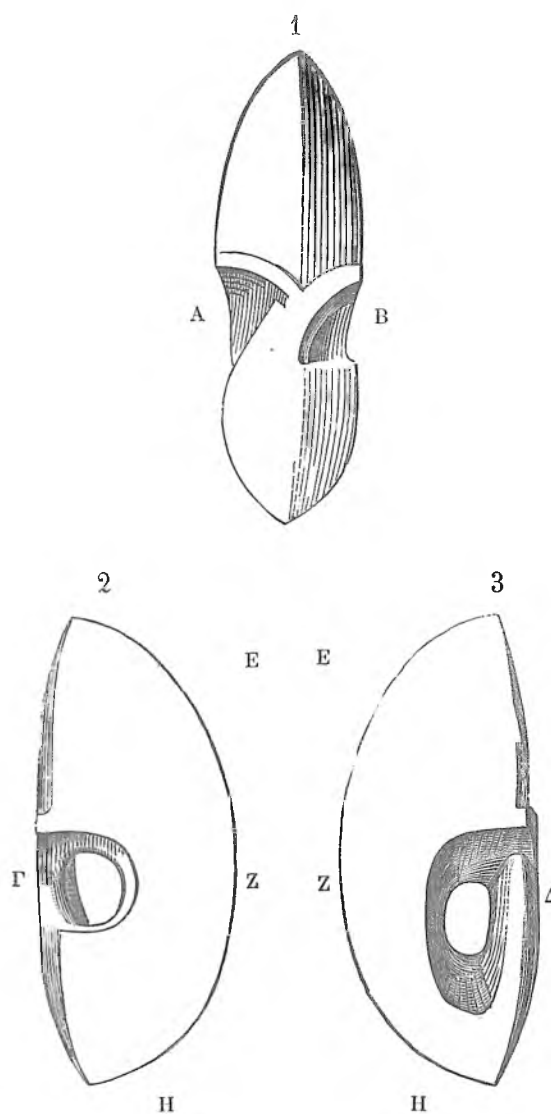
..... τετειμη-
..... μένον Ἑρμᾶ καὶ ἐν τῇ
Θόλω ὑπὸ τῆς σεμνο-
τάτης βουλῆς τῶν Φ
Σωφρονίσαντα ἐφή-
βους μετὰ πάσης εὐκοσμί-
ας.

Περίεργος ὁ τύπος Ἑρμᾶ ἀντὶ Ἑρμῆ κατὰ τὴν
ἐποχὴν ταύτην τοῦ β' Μ. Χ. αἰῶνος.

ΛΙΘΙΝΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΑΛΤΗΡΕΣ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων νέων προσ-
κτημάτων τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχ. Ἐταιρίας προσε-
κτήσατο νεωστὶ καὶ ζευγὸς ἀλτήρων εὐρεθέντων ἐν
Κορίνθῳ ἐκ λίθου σκληροῦ μελανοφαίου (ποταμίου).
Τῶν ἀλτήρων τούτων ἀπεικονίζομεν ἐνταῦθα τὸν ἕνα
μόνον κατὰ τὰς τρεῖς αὐτοῦ ὄψεις καὶ εἰς τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ
μεγέθους του, περιγράφοντες ἅμα αὐτόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 σχῆμα παριστᾷ τὴν κυρίαν τοῦ
ἀλτήρος πλευρᾶν, ἥτοι τὴν βᾶσιν αὐτοῦ, τὸ δὲ ὑπ'

ἀριθ. 2 καὶ 3 τὰς πλαγίας αὐτοῦ πλευρὰς τὸ
μὲν (ἀριθ. 2) τὴν δεξιάν, τὸ δὲ (ἀριθ. 3) τὴν
ἀριστεράν· ἀμφότεραι αἱ πλάγιαὶ αὗται πλευραὶ
ὕψόμεναι ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς ἄκρας καμ-
πύλης γραμμῆς EZH σχηματίζουσι πρίσμα καμ-
πυλοειδές. Τὰ κατὰ τὰ σημεῖα A. B. τῆς βάσεως
μετὰ σκιάς δηλούμενα μέρη ἐμφαίνουσι κοιλώ-
ματα τοῦ ἀλτήρος ὑπὸ τὰ ἑποῖα ὑπάρχει ὀπή, δι'
ἧς διέρχονται οἱ δάκτυλοι τῆς χειρός· ἡ ὀπή αὕτη
διακρίνεται καθαρῶς ἐπὶ τῶν πλαγίων πλευρῶν κατὰ
τὰ σημεῖα Γ. Δ. Καὶ κατὰ μὲν τὴν δεξιάν πλευρᾶν
(ἀριθ. 2) ἡ ὀπή εἶνε μικροτέρα ὡς ὠρισμένη νὰ δέ-
χεται μόνον τὸν ἀντίχειρα, ἐνῶ κατὰ τὴν ἄλλην
ἀριστεράν πλευρᾶν (ἀριθ. 3) ἔχει τὸ κοίλωμα πρὸς

τὰ ἔξω μεγαλείτερον, τὸ ὅποιον ἐδηλώσαμεν ἐν τῷ ἀπεικονίσματι διὰ σκιᾶς, ὡς ὠρισμένον νὰ δέχεται τοὺς λοιποὺς τέσσαρας δακτύλους τῆς χειρός. Εἶνε δὲ ὁ ἀλτήρ τὸν ὅποιον ἀπεικονίσσαμεν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀπαράλλακτος δὲ εἶνε καὶ ὁ τῆς δεξιᾶς μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι τὰ κοιλώματα τῆς ὀπῆς δι' ἧς διέρχονται οἱ δάκτυλοι κεῖνται ἐκεῖ ἀντιθέτως, ὡς ὄντος τοῦ ἀλτήρος ὠρισμένου διὰ τὴν δεξιᾶν χεῖρα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὄλως περιττὸν ἐκρίναμεν νὰ ἀπεικονίσωμεν καὶ περιγράψωμεν καὶ τοῦτον.

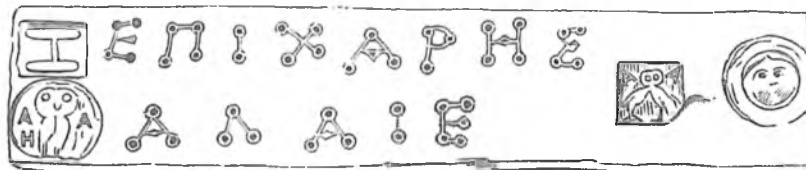
Πρὸς τὸ σχῆμα τῶν ἡμετέρων ἀλτήρων νομιζόμεν ὅτι συμφωνεῖ κάλλιστα ἢ ὑπὸ τοῦ Παισινίου περιγραφή τῶν ἀλτήρων οὗς ἔφερεν ἐν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀναθημάτων Μικύθου τοῦ διαδεξαμένου Ἀναξίλαον, τὸν τύραννον τοῦ Ῥηγίου καὶ τῆς Ζάγκλης. Τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Παισινίου (βιβ. Ε', 26, 3.) ἔχει ὡδε· « Ἀγών τε ἐν τοῖς ἀναθημασίην ἐστὶ τοῖς Μικύθου φέρων ἀλ-

τῆρας· οἱ δὲ ἀλτήρες οὔτοι παρέχονται σχῆμα τοιόνδε· κύκλου παραμηκεστέρου καὶ οὐκ ἐς τὸ ἀκριβέστατον περιφεροῦς εἰσὶν ἡμισυ, πεποίηται δὲ ὡς καὶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν διέναι καθάπερ δι' ὀχάνων ἀσπίδος. Τούτων μὲν δὴ σχῆμά ἐστι τὸ εἰρημένον. » Παρόμοιος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν ποιότητα τοῦ λίθου πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀλτήρας, μεγαλείτερος δὲ καὶ βαρύτερος εὑρέθη κατὰ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφὰς ἔλκων γραμμάρια 4629¹, ἐνῶ τῶν ἡμετέρων ἐκάτερος ἔλκει 2018 μόνον γραμμάρια. Σχήματα ἄλλα ἀλτήρων εἰσὶν ἡμῖν γνωστά ἐξ ἀγγειογραφῶν καὶ δακτυλιολίθων ἐν οἷς εἶς (Tischbein 1.54.) ἰμοιάζει πολὺ πρὸς τοὺς ἡμετέρους. Ἀλτήρες ὅμως λίθινοι οὐδαμοῦ ἄλλοθι εὑρέθησαν καθόσον ἡμῖν γνωστόν· διὸ δὲν ἐθεωρήσαμεν περιττὸν νὰ γράψωμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀλτήρων.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΠΙΝΑΚΙΟΝ.

Τὸ ἐν πανομοιότηπῳ ἀπεικονίσματι ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον χαλκοῦν δικαστικὸν πινάκιον εὑρέθη ἐν τῷ

πλησίον τῶν Ἀθηνῶν κειμένῳ χωρίῳ Κυψέλη ἐντὸς τάφου καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἀρχ. Ἐταιρίᾳ πάνυ φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Ἀθανασιάδου.

Ἐπιχάρης
Ἀλαίε(εὺς)

Ἡ ἐπὶ τοῦ πινακίου τούτου ἐπιγραφή, ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῷ ἀπεικονίσματι, σχηματίζεται ἐκ μικρῶν διατρήτων στιγμῶν, αἵτινες ἐνοῦνται διὰ λεπτῶν καὶ μόλις δηλουμένων γραμμῶν¹. Τὸ ὄνομα τοῦ ἡλιαστοῦ κεῖται ἄνευ τοῦ πατρόθεν ὀνόματος, τὸ δὲ δημοτικὸν αὐτοῦ συντεταγμένον. Γράμμα δηλωτικὸν τοῦ τμήματος τῆς Ἡλιαίας εἰς ὃ ὁ

ἡλιαστής ἀνήκεν φέρει τὸ I=Z° σφραγίδας δὲ ὑπὸ μὲν τὸ δηλωτικὸν γράμμα γλαῦκα ἐντὸς κοιλώματος κυκλοτεροῦς καὶ περὶ αὐτὴν τὰ γράμματα ΑΑΗ διατεθειμένα ὅμως οὐχὶ ὡς συνήθως ΑΑ, ἀλλὰ
H
οὕτως ΑΑ, πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ δισώματον γλαῦκα
H

¹ Παρεμφερὲς πινάκιον ἐξέδωκεν ὁ Rayet ἐν τῷ Annuaire de l'association pour l'encouragement des études grecques en France année 1878 σελ. 206 μὲ τὴν ἐπιγραφήν. Διονύσιος Διονυσίου ἐκ Κοίλης.....

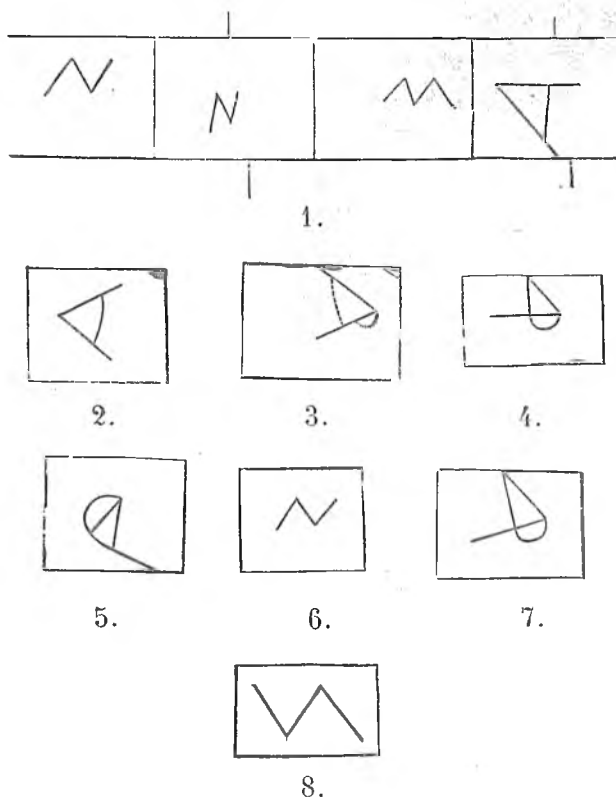
¹ Προσέτι κατὰ τὰς αὐτὰς ἀνασκαφὰς εὑρέθη καὶ τεμάχιον ἀλτήρος ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου φέρων καὶ τὴν ἐπιγραφήν

ΜΑΙΔΙΟΝ
=Κοιδίας

έντός πλαισίου ἐγκοίλου καὶ τὰ γράμματα ΑΑ· τέ-
λος δὲ Γοργόνειον κατὰ τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν¹.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΣΥΜΒΟΛΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΩΡΙΝΩΝ ΠΑΙΝΘΩΝ
ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΟΒΑΤΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΝΑΟΥ ΣΤΟΑΣ ΤΟΥ
ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΝΑΟΥ.

Καὶ ἐπὶ τῶν πωρίνων πλίνθων τοῦ στερεοβά-
του τῆς Προνάου Στοᾶς τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ναοῦ
ικανὰ εὑρῆνται ἐγκεχαραγμένα σύμβολα ἢ γράμ-
ματα, οἷα καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις παρατηρήθησαν
(Steinmetzerzeichen, Versatzmarken). Τὰ ὑπ' ἀριθ.
1 εὑρῆνται οὕτω κατὰ σειράν ἐν τέσσαρσι κατὰ συνέ-
χειαν πλίνθοις τοῦ δευτέρου δόμου, ἥτοι τοῦ
ἀμέσως ὑπὸ τὴν εὐθυνητήριαν, τῆς μεσημβρινῆς τοῦ

¹ Περὶ τῶν διαφόρων σφραγίδων τούτων καὶ ἐν γένει περὶ δικαστι-
κῶν πινακίων βλέπε ὅσα λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ δύο ἀνεκδότων δικαστι-
κῶν πινακίων ἐδημοσίευσamen ἐν Bulletin de Corr. Hell. 1883 σελ.
29-36.

στερεοβάτου πλευρᾶς· ἐν ἐτέραις δὲ πλίνθοις τῆς αὐ-
τῆς πλευρᾶς εὑρῆνται τὰ ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 5· τὰ ὑπ'
ἀριθ. 2, 3, 6 καὶ 7 ἐλήφθησαν ἐκ πλίνθων τῆς ἀνα-
τολικῆς πλευρᾶς· ἐκ δὲ τῆς βορείας τὸ ὑπ' ἀριθ. 8·
ἀπεικονίσθησαν δὲ ἐν τῷ παρατεθειμένῳ ξυλογρα-
φήματι εἰς τὸ $\frac{1}{30}$ τοῦ μεγέθους των, ὡς πιστότατα,
ἐνῶ, ὡς εἰκός, αἱ φέρουσαι αὐτὰ πλίνθοι οὐχὶ πανο-
μοιοτύπως, ἀλλ' ἐν τῷ ἀπλῶ διαγράμματι τοῦ σχή-
ματός των ἐξεικονίσθησαν. Ἐκτὸς τῶν ἐνταῦθα εἰκο-
νιζομένων καὶ ἄλλα ἐννέα παρατηρήθησαν ὑπ' ἐμοῦ
μέχρι τοῦδε τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνοντα σχήματα
καὶ πάντα ἐπὶ τῶν μικρῶν τὰς διαστάσεις καὶ σχε-
δὸν τετραγώνων πλίνθων, οὐδὲ ἐν δὲ εἰσέτι ἐν τοῖς
πλίνθοις τοῦ στερεοβάτου τοῦ Σηκοῦ. Ἡ ἐγχάραξις
των, ὡς εἰκός, ὄχι ἐπιμελής, ἔχει βάθος 0,01
- 0,02 Γ. Μ.¹ Ὅτι ἐκ τούτων τῶν σημείων, ὅσων
ἐννοεῖται τὸ γραμματικὸν των σχῆμα εἶναι σα-
φές, (τὸ ὑπ' ἀριθ. 5, ὅπως νῦν ἐν τῷ λίθῳ σώζεται,
δὲν φέρει βεβαίως σχῆμα γράμματος τοῦ ἑλλ. ἀλφα-
θήτου, εἴτε καθ' ἑαυτὸ εἴτε μετ' ἄλλου συμπεπλεγ-
μένου) δὲν δικαιούμεθα νὰ ἔλθωμεν εἰς χρονολογικά
συμπεράσματα περὶ τῆς οἰκοδομῆς οὐδὲ τοῦ στερεο-
βάτου αὐτοῦ τῆς Προνάου Στοᾶς διάφορα ἐκεῖνων, εἰς
ἃ μᾶς ἄγει ὁ ὅλως ἄλλος τρόπος τῆς οἰκοδομίας
αὐτῆς καὶ ἡ ῥητὴ τοῦ Βιτρουβίου μαρτυρία, δὲν χρή-
ζει νομίζω πολλῶν λόγων εἰς ἀπόδειξιν. Ἡ ἐμφάνισις
τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8, ὅπερ ἀληθῶς ἔχει τὸ σχῆμα ἀρ-
χαῖκου Σίγμα ἢ Νῦ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ
ἀριστερὰ γεγραμμένου, δὲν εἶνε πρὸς τοῦτο ἀποχρῶν
λόγος, δύναται δὲ νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς ὑποθέσεως ἢ
ἐτι ἢ φέρουσα αὐτὸ πλίνθος ἐλήφθη ἐξ ἄλλου ἀρ-
χαιοτέρου οἰκοδομήματος, ἢ ὅτι οὐδ' εἶναι ὅλως
γράμματα, ἀλλ' ἀπλοῦν σημεῖον, ἢ καὶ ἄλλως πως
ἴσως· πάντα δὲ τὰ λοιπὰ κάλλιστα δύνανται ὡς
γράμματα ν' ἀναχθῶσι διὰ τὸ σχῆμά των εἰς τοὺς
μετ' Εὐκλείδην χρόνους.

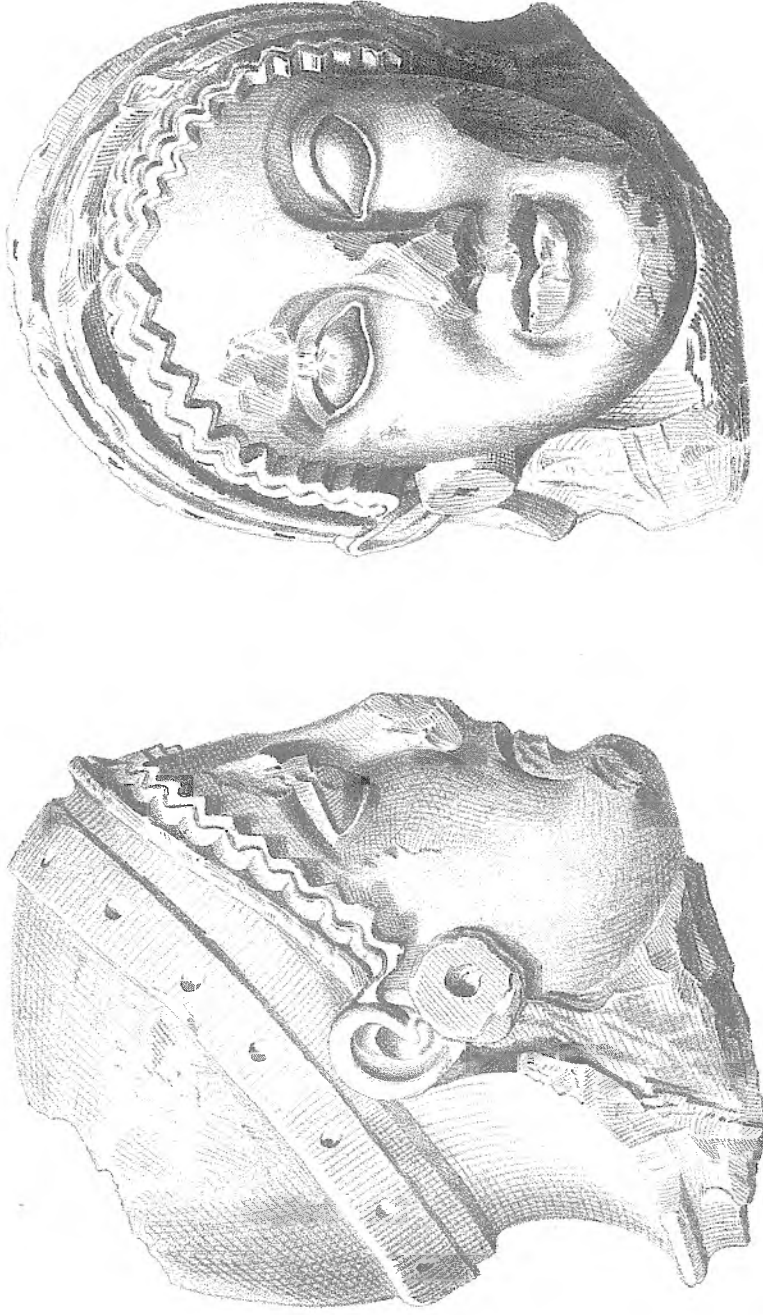
Δ. ΦΙΛΙΟΣ

¹ Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 24 Μαΐου 1883.

¹ Ἀκριβεστέρα παρατήρησις μ' ἔπεισεν ὅτι τὸ σημειωθὲν ὡς Μ εἶναι
μόνον τὸ συνηθέστατον μεταξύ αὐτῶν Ν, τῆς τετάρτης αὐτοῦ γραμμῆς
πρὸς τὰ δεξιά οὕσης τυχαίας ὅλως.

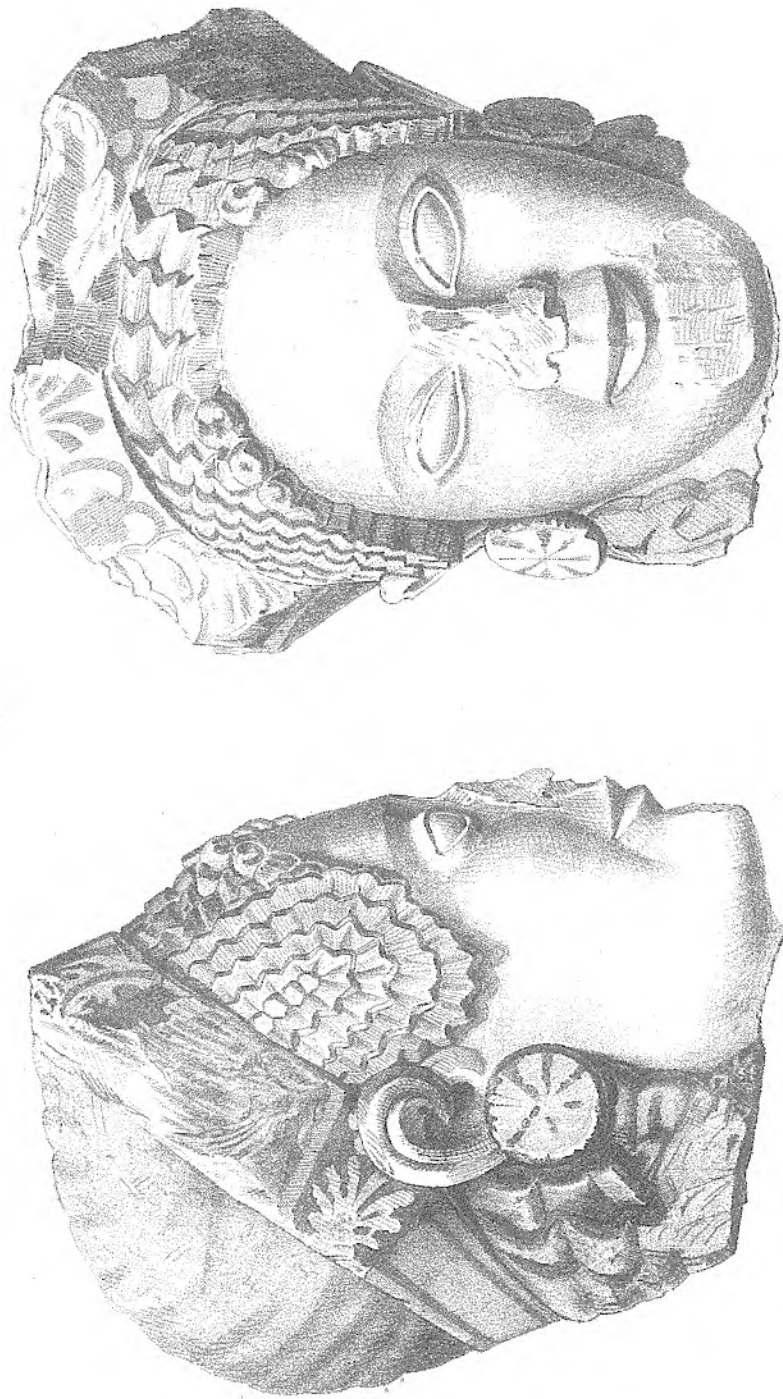
(Ἐξεδόθη τῇ 18 Ἰουλίου 1883).

Ι.

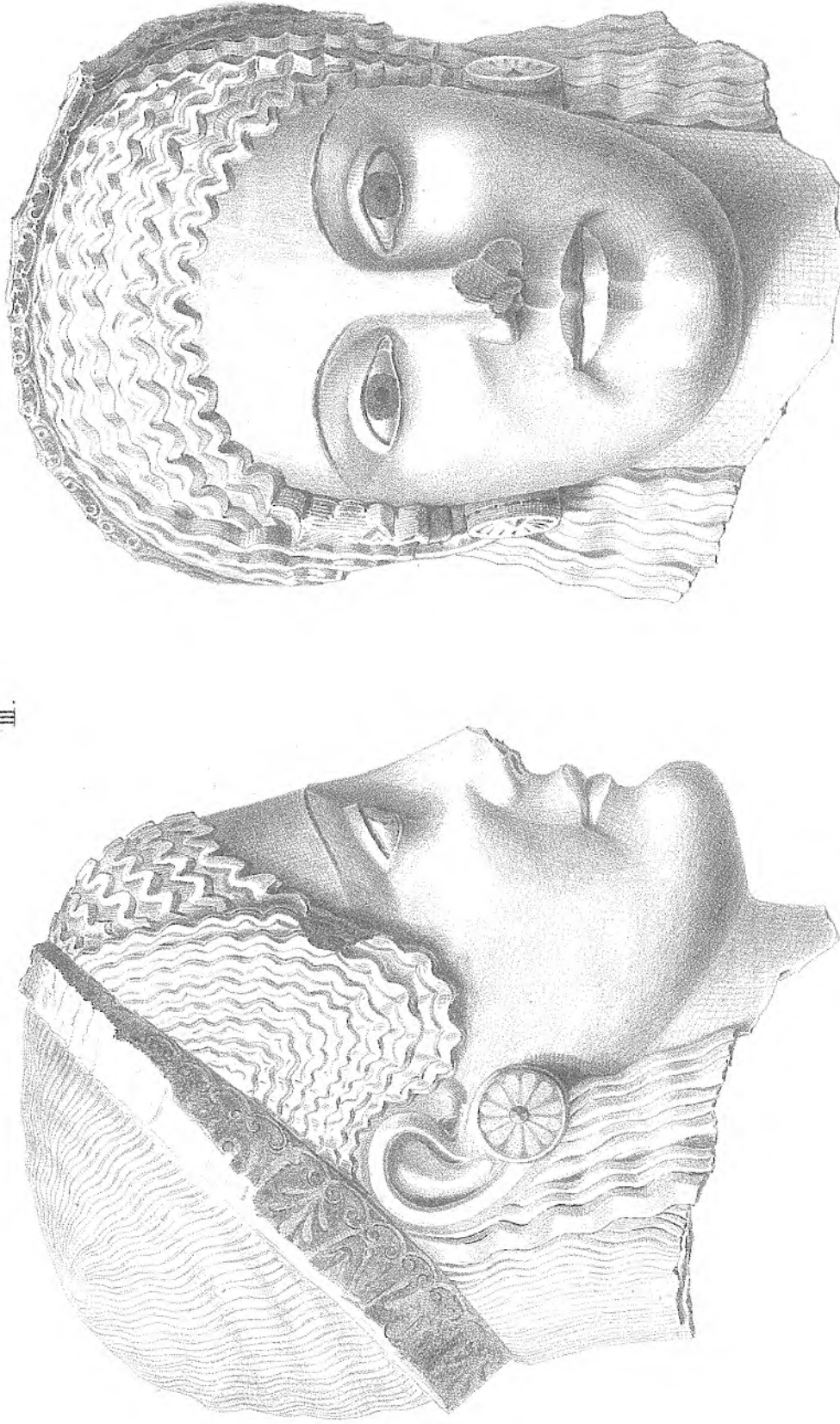
ΑΘΗΝΑΣ ΚΕΦΑΛΗ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

II.

ΚΕΦΑΛΗ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

III.

ΚΕΦΑΛΗ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ.

Σοφίας Ἐρρ. Σχλιέμανν, Ὁρχομενός. 8ον (60 σελ.) μετὰ 4 πινάκων Δρ.	
Νικολαΐδου, Γ. Ἰλιάδος στρατηγικὴ διασκευὴ καὶ τοπογραφία 8ον (340 σελ.) μετὰ δύο πινάκων »	6 —
Κουμανούδη, Στεφ. Ἀθ.,—Συναγωγὴ λέξεων ἀθησαυριστῶν ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς λεξι- κοῖς. 8ον (ιε', 399 σελ.) δεμ. »	14 —
Κόντου, Κ. Σ., Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν γλῶσ- σαν 8ον (λβ', 593 σελ.) δεμ. »	14 —
Δήμιτσα Μ. Γ., ὁ ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου 8ον (63, σελ.) μετὰ γεωγραφικοῦ πίνακος . . .	
Kaupert u. Curtius. Karten von Attika. II Heft nebst Text. Athen—Piraeus, Athen—Hymettus, Pyrgos, Kephissia »	22 —
Schreiber, Th., Die Athena Parthenos d. Phidias u. ihre Nachbildungen. Mit 4 (Lichtdr.—) Taf. Lex. 8° (100 S.) »	8,50
Bötticher, Ad., Olympia, das Fest u. seine Stätte. Mit vielen Holzschnitten u. 15 Taf. in Kupferrad., Lithographie etc. (XII, 407 S.) cart »	27,50
Aristoxenus von Tarent, Melik u. Rhytmik des class. Hellenenthums, übers. u. erläutert. v. R. Westphal gr. 8° (LXXIV, 508 S.) »	40 —
Roscher, W. H. Nektar u. Ambrosia. M. ein. Anhang üb. die Grundbed. der Aphrodite u. Athene gr. 8° (VIII, 116 S.) »	5,20
Collection Saboureff, la. Monuments de l'art grec. Publiée par Ad. Furtwän- gler (En 15 livr.) Livr. 1 et 2 fol à »	36 —
Gardner, Percy, The types of greek coins, an archaeolog. essay. 4° (217 pag.) and 16 pl. »	48 —
Larfeld, P. Sylloge inscript. Boeoticarum gr. 8° (XXXVI, 232 pag.) »	14 —
Milchhöfer, Dr A., Die Anfänge der Kunst in Griechenland. Mit zahlreich. Abbildung. gr. 8° (VII, 247 S.) »	8,50
Hultsch, Fr., Griechische und römische Metrologie. 2°. Bearbeitung 8° (XIV, 745 S.) »	11 —
Lenormant, F. Histoire ancienne de l'Orient. Vol. III Egypte »	22 —
Rayet, O. Monuments de l'art antique. Livr. 4.15 planches en héliograv. avec 84 pp. de texte. Fol. »	25 —
Daremberg et Saglio, D ^{re} des antiquités grecques et romaines fasc. 8. »	5,75
Bohn, R., Die Propyläen der Acropolis von Athen. folio (XX Taf.) »	105 —
Funde, die, von Olympia. Ausg. in 1 Bde, herausg. v. dem Directorium d. Aus- grabgn. zu Olympia. 40 (lith. u. photolith.). Tafeln. Fol. (38 S.) »	85 —

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔ.
ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ψήφισμα φρατρικόν	69
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος (συνέχεια)	75
Η. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαυρίᾳ ἀνασκαφῶν (συνέχεια)	85
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Τρεῖς κεφαλαὶ ἐξ Ἀττικῆς (πίναξ 4, 5, 6.)	93

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ψήφισμα τιμητικόν	99
» » Ἐφηβικὴ ἐπιγραφή (μετὰ ξυλογραφήματος)	102
» » Λίθινοι ἀρχαῖοι ἀλτῆρες (μετὰ ξυλογραφήματος)	103
» » Ἀνέκδοτον δικαστικὸν πίνακιον (μετὰ ξυλογραφήματος)	105
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Σύμβολα ἐπὶ τῶν παρίνων πλίνθων τοῦ στερεοβάτου τῆς προνάου σταῆς τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ναοῦ (μετὰ ξυλογραφήματος)	107

ΑΠΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ.

Πίναξ	4.	Ἀθηνᾶς κεφαλὴ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως
—	5.	Κεφαλὴ ἐξ Ἐλευσίνος.
—	6.	Κεφαλὴ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
Σελιδ.	103.	Πανομοιότυπον ἐφηβικῆς ἐπιγραφῆς.
—	104.	Ἀλτῆρες.
—	105.	Πανομοιότυπον δικαστικοῦ πίνακίου.
—	107.	Σύμβολα Λιθοξόων.